

ДОВИЖДАНЕ ДО ДРУГИЯ ЖИВОТ

1995

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Момичето

Мъжът

Бонева

Непознатият

Николай

1.

Стъпки на мъжки обувки и женски токчета. Ключ се превърта в брава. После във втора. Отваря се врата с двоен секрет.

МЪЖЪТ: Влизай.

МОМИЧЕТО: Нищо не виждам. Откъде се светва?

МЪЖЪТ: Не пали! Стой там и не мърдай.

Заклучва вратата по същия начин.

МОМИЧЕТО: Къде си?

МЪЖЪТ: Тук съм.

МОМИЧЕТО: Боли! Не ме стискай така.

МЪЖЪТ: Извинявай. Много съм възбуден. Свали си палтото.

МОМИЧЕТО: Пиян ли си?

МЪЖЪТ: Точно колкото трябва. Върви след мен... Наляво.

МОМИЧЕТО: Адска тъмница.

Скръцва врата.

МОМИЧЕТО: Къде сме?

МЪЖЪТ: В хола.

МОМИЧЕТО: А банята къде е?

МЪЖЪТ: Има време за банята.

МОМИЧЕТО: Пишка ми се.

МЪЖЪТ: Добре. Върни се обратно. Първата врата вдясно.

МОМИЧЕТО: Мога ли да запаля?

МЪЖЪТ: Първо влез и затвори вратата.

Вратата на банята се отваря и затваря. Шум на чешма.

Мъжът в коридора диша тежко. Шум на тоалетно казанче и пак шум на чешма.

МЪЖЪТ: Готово ли е?

МОМИЧЕТО: Да.

МЪЖЪТ: Угаси и излез.

Вратата се отваря и затваря. Пак са в хола.

МОМИЧЕТО: Нищо не виждам. Завеси ли имаш?

МЪЖЪТ: Да... Ще отворя едната.

Нещо издрънчава.

МЪЖЪТ: Казах ти да не мърдаш.

МОМИЧЕТО: Спънах се в нещо.

МЪЖЪТ: Сигурно си счупила вазата.
МОМИЧЕТО: Не се счупи, само падна.

Звук на отваряне на завеса.

МОМИЧЕТО: Сега те виждам. Къде да седна?
МЪЖЪТ: Където искаш.
МОМИЧЕТО: Ти къде искаш?
МЪЖЪТ: На дивана.
МОМИЧЕТО: Да се съблека ли?
МЪЖЪТ: Естествено.
МОМИЧЕТО: Напълно ли?
МЪЖЪТ: Както искаш.
МОМИЧЕТО: Не е ли студено?
МЪЖЪТ: Ще ти дам одеяло. Съблечи се, сега ще дойда.

Скръзва друга врата. Мъжът излиза. Силен звук от телевизионна програма. Новини. Превключване – друга програма. Шоу.

МЪЖЪТ (*влиза*): Луда ли си!
МОМИЧЕТО: Не мога да се оправя с дистанционното.

Мъжът изключва телевизора.

МЪЖЪТ: Всичко се чува. Панел.
МОМИЧЕТО: Как ще стане тогава?
МЪЖЪТ: Кое?
МОМИЧЕТО: Любенето. Аз съм свикнала да викам като се любя.
МЪЖЪТ: С мен няма да викаш. Защо не си се съблякла?
МОМИЧЕТО: Чакам одеялото.
МЪЖЪТ: Ще минем без одеяло.
МОМИЧЕТО: Защо?
МЪЖЪТ: Съобразих, че парфюмът ти е много силен. Ще мирише цяла седмица.
МОМИЧЕТО: „Нина Ричи”... 55.
МЪЖЪТ: Какво 55?
МОМИЧЕТО: Долара.
МЪЖЪТ: Ще пиеш ли нещо?
МОМИЧЕТО: Пих достатъчно.
МЪЖЪТ: Нищо не си пила. Само едно джинче с тоник.
МОМИЧЕТО: Преди това още два джина.
МЪЖЪТ: Често ли ходиш в това барче?
МОМИЧЕТО: Вторник и петък. Не съм те виждала друг път.
МЪЖЪТ: За първи път влязох.

МОМИЧЕТО: Обикаляш по барчетата, така ли?

МЪЖЪТ: Рядко имам тази възможност.

МОМИЧЕТО: И с какво се занимаваш?

МЪЖЪТ: Не е важно.

МОМИЧЕТО: Всъщност не ме интересува.

МЪЖЪТ: Защо? Толкова ли съм безинтересен?

МОМИЧЕТО: Напротив, много си интересен. Такъв един...

МЪЖЪТ: Какъв?

МОМИЧЕТО: Това не е важно.

МЪЖЪТ: Важно е.

МОМИЧЕТО: За кого?

МЪЖЪТ: За мене... Какъв съм?

МОМИЧЕТО: Такъв един...

МЪЖЪТ: Какъв?

МОМИЧЕТО: Пухкавичък.

МЪЖЪТ: Значи пухкавичък... Защо пухкавичък?

МОМИЧЕТО: Ти пък сега да не се обиди?

МЪЖЪТ: Не, не, продължавай.

МОМИЧЕТО: Аз си падам по старите мъже с шкембенца. Много сте готини.

МЪЖЪТ: Ти сега ме уби.

МОМИЧЕТО (*кикоти се*): Защо бе! Какво лошо казах?

МЪЖЪТ: На колко си години?

МОМИЧЕТО: На 25.

МЪЖЪТ: Лъжеш.

МОМИЧЕТО: Лъжа... На 19. А ти?

МЪЖЪТ: На 51.

МОМИЧЕТО: Баща ми е на 46... Но в сравнение с него ти си направо младеж.

МЪЖЪТ: Мерси за комплимента. Пухкавичък!

МОМИЧЕТО: Добре де, не си пухкавичък. Личи си, че си бил готин пич. Физиономията ти ми е позната отнякъде.

МЪЖЪТ: Сети ли се?

МОМИЧЕТО: Сетих се. Виждала съм те...

МЪЖЪТ: Значи се сети. Къде си ме виждала?

МОМИЧЕТО: Чакай да си спомня.

МЪЖЪТ: Оня ден, например?

МОМИЧЕТО: Може би оня ден. Точно така – оня ден.

МЪЖЪТ: Променил съм се, нали?

МОМИЧЕТО: Не забелязвам.

МЪЖЪТ: Ужасно съм се променил. Сам не можах да се позная.

МОМИЧЕТО: Кога?

МЪЖЪТ: По телевизията. Значи ти оня ден гледа филма и ме позна?

МОМИЧЕТО: Какъв филм?

МЪЖЪТ: Нали каза, че оня ден си го гледала.

МОМИЧЕТО: Не, бе, оня ден те видях на гарата. Ти беше, нали?

МЪЖЪТ: Значи не си гледала филма?

МОМИЧЕТО: Кой филм?

МЪЖЪТ: Архивен... Няма значение...

МОМИЧЕТО: Ти да не си киноартист?

МЪЖЪТ: Аз съм Иван Бонев.

МОМИЧЕТО: Ти?

МЪЖЪТ: Аз... Чувала ли си ме?

МОМИЧЕТО: Не.

МЪЖЪТ: Това е положението.

МОМИЧЕТО: Сипи и на мен, ама малко... Защо се разстрои?
Сигурно навремето си бил известен.

МЪЖЪТ: Номер 1.

МОМИЧЕТО: Номер 1! Кога?

МЪЖЪТ: Преди двайсет години.

МОМИЧЕТО: Аз тогава не съм била родена. Майка ми сигурно те
знае.

МЪЖЪТ: Няма начин да не ме знае.

МОМИЧЕТО: Сигурно си имал много фенове?

МЪЖЪТ: Получавах по двайсет писма на ден.

МОМИЧЕТО: И къде ги тези писма?

МЪЖЪТ: Искаш да ги видиш?

МОМИЧЕТО: Ами да.

МЪЖЪТ: Момент да затворя завесата.

Момичето сядна на дивана.

МЪЖЪТ: Запали лампиона до тебе.

МОМИЧЕТО: От кого се криеш?

МЪЖЪТ: От любопитни очи.

МОМИЧЕТО: Къде е жена ти?

МЪЖЪТ: Няма я.

МОМИЧЕТО: Точно така. Мария Бонева. Нея изпращаше на гарата.
Значи ти си мъж на Мария Бонева, дето води телевизионния журнал!
Много е известна.

МЪЖЪТ: Виж.

МОМИЧЕТО: Ега ти кореспонденцията. Туй всичкото за тебе ли е?

МЪЖЪТ: Ами за кого.

МОМИЧЕТО: Мога ли да прочета едно писмо?

МЪЖЪТ: Чети.

Момичето избира един от пликите.

МЪЖЪТ: Чети на глас.

МОМИЧЕТО: „Уважаеми Иван Бонев. Пише Ви ученичка от X клас град Търговище. Дълго се колебах да Ви призная, че искам да стана актриса...” Тази не е добре... Може ли друго?

МЪЖЪТ: Може.

МОМИЧЕТО: „Здравейте. Тази вечер, когато луната свети в моя прозорец, когато вятърът ми нашепва думи за любов, аз си мисля за Вас. Ще Ви видя ли някога? Едва ли. Но аз никога няма да забравя Вашите сини очи...” Очите ти сини ли са?

МЪЖЪТ: Кафяви са.

МОМИЧЕТО: Тази е далтонистка. Отговори ли й?

МЪЖЪТ: Не. Не съм отговорил на никого.

МОМИЧЕТО: На никого? Тук има най-малко 500 писма. В кашона ли ги държиш?

МЪЖЪТ: Имам още два кашона.

МОМИЧЕТО: Ако съм на мястото на Мария Бонева, ще ги изгоря всичките.

МЪЖЪТ: Искаш ли да видиш снимки?

МОМИЧЕТО: Ти искаш ли?

МЪЖЪТ: Искам.

МОМИЧЕТО: Щом това ти помага.

МЪЖЪТ: За какво да ми помага?

МОМИЧЕТО: Да си поддържаш самочувствието.

МЪЖЪТ: Значи сега хич ме няма, така ли?

МОМИЧЕТО: Е, не си чак за изхвърляне. Лично аз си падам по такива голи площадки. Кога ти окапа косата?... Защо млъкна? Дай да те целуна по площадката.

Мъжът я удря през ръцете.

Какво ти става, бе? Защо ме удари?

МЪЖЪТ: Дръж се възпитано. Не понасям вулгарни жени.

МОМИЧЕТО: Ако ще вършим работа, да я вършим. Купонът тече.

МЪЖЪТ: Нали не бързаш.

МОМИЧЕТО: Зависи.

МЪЖЪТ: От какво?

МОМИЧЕТО: От това за колко време ме наемаш. За един сеанс или за цяла вечер.

МЪЖЪТ: Не те разбирам. Ти да не си...

МОМИЧЕТО: Каква?

МЪЖЪТ: Вземаш пари, така ли?
МОМИЧЕТО: Ами как иначе.
МЪЖЪТ: И колко вземаш?
МОМИЧЕТО: Сто на сеанс, триста на вечер.
МЪЖЪТ: Лева?
МОМИЧЕТО: Къде ме търсиш? Долари естествено.
МЪЖЪТ: Защо не ми каза предварително?
МОМИЧЕТО: Я не се прави на три и половина. Да не мислиш, че съм тръгнала с тебе за сините ти очи. Пардон – те бяха кафяви.
МЪЖЪТ: Ти ме уби.
МОМИЧЕТО: За втори път го казваш. Е какво – решавай.
МЪЖЪТ: Какво има да решавам. Щом вече си дошла – няма връщане.
МОМИЧЕТО: Сеанс или цяла нощ.
МЪЖЪТ: Докато ми писнеш.
МОМИЧЕТО: Значи по средата. Двеста долара.
МЪЖЪТ: Дадено.
МОМИЧЕТО: Бройках те в барчето и веднага ми стана ясен. Тоя, викам си, е чистак.
МЪЖЪТ: В смисъл?
МОМИЧЕТО: В смисъл – не си имал работа с професионалистки.
МЪЖЪТ: Ти професионалистка ли си?
МОМИЧЕТО: Имам претенции.
МЪЖЪТ: От кога?
МОМИЧЕТО: От пет месеца.
МЪЖЪТ: И къде работиш?
МОМИЧЕТО: Защо се интересуваш?
МЪЖЪТ: Защото може да те потърся пак, ако ми хареса.
МОМИЧЕТО: Вторник и петък в „Савоя”, както знаеш. Понеделник, сряда и четвъртък на гарата. В събота и неделя – хотел „Континентал”.
МЪЖЪТ: Значи до хотел си стигнала. А как работиш на гарата?
МОМИЧЕТО: На „търси се”.
МЪЖЪТ: Директно се предлагаш, така ли?
МОМИЧЕТО: Никога. Така ти пада цената. Клиентите кацат сами. Като тебе.
МЪЖЪТ: Разкажи ми един случай.
МОМИЧЕТО: Защо?
МЪЖЪТ: Ей така.
МОМИЧЕТО: Ти да не си от тия, дето се възбуждат от приказки?
МЪЖЪТ: Не съм от тия.
МОМИЧЕТО: Ами тогава защо ме питаш? От съчувствие?
МЪЖЪТ: Интересно ми е. Никога не съм говорил с...
МОМИЧЕТО: С каква? С „оборотна”? Има и други думи.

МЪЖЪТ: Какви, например?

МОМИЧЕТО: „Шантонерка”, „катеричка”, „самосвалка”... Кое ти харесва?

МЪЖЪТ: Курва.

МОМИЧЕТО: Не съм курва. Курва е жена ти. Само не смей да ме удряш, защото ще викам.

МЪЖЪТ: Жена ми не е курва, това да ти е ясно!

МОМИЧЕТО: Добре, де, не е. Много я мразя тази дума. Не я употребявай повече... Хайде стига си пил!... Да угася ли лампиона?

МЪЖЪТ: Не. Съблечи се на светло.

МОМИЧЕТО: Мога да ти извъртя един стриптийз, ако има музика. Ама истински стриптийз. Професионален.

МЪЖЪТ: Добре... Каква музика искаш?

МОМИЧЕТО: Блус. Имаш ли блус?

МЪЖЪТ: Ще потърся. Ти почвай.

МОМИЧЕТО: Трябва да се настроя.

МЪЖЪТ: Стриптийзът влиза ли в таксата?

МОМИЧЕТО: Ако е само стриптийз – 30 процента намаление.

МЪЖЪТ: Щеше да ми разкажеш един случай.

МОМИЧЕТО: Добре, де, ще ти разкажа. Не го ли намери този блус?

Мъжът пробва няколко касетки с различна музика, докато говорят.

МОМИЧЕТО: Това не става.

МЪЖЪТ: Разказвай, аз ще търся.

МОМИЧЕТО: Значи... случаят е следният... Ти тъкмо изпрати Мария Бонева и си тръгна. Мина край мен по перона и даже се обърна.

МЪЖЪТ: Невъзможно.

МОМИЧЕТО: Така си беше. Аз си стоя със сакчето и лея сълзи.

МЪЖЪТ: Защо?

МОМИЧЕТО: За достоверност. Изгървала съм влака. Това влиза в играта. И естествено, веднага се лепва един изпращач на жена си. Твоя възраст. Суперелегантен. „Какво става девойче? Защо плачем?” „Изгървах влака, чичо.” Това „чичо” буди желание за покровителство. „Ами сега, момиченце?” „Не знам, чичо.” „Не ми викай чичо, госпожице!” „Извинявайте, господине.” „И какво ще прави сега госпожицата? Има ли близки?” „Нямам, господине.” „Значи сама в тази страшна столица, пълна с престъпници?” „Ще спя на гарата, господине. Ще чакам влака в шест и десет сутринта.” „В никакъв случай, госпожице, в никакъв случай. Имате ли ми доверие?” „Изглеждате ми порядъчен човек, господине.” „Дайте си багажа, госпожице.” Взе ми сака и ме качи на един „Мерцедес” с шофьор и бодигард... И тази музика не става. Много е бърза. Това Клиф Ричард ли е? Я пусни Елтън Джон.

МЪЖЪТ: И какво стана после?

МОМИЧЕТО: С кое?

МЪЖЪТ: Не ме будалкай. С оня с „Мерцедеса“.

МОМИЧЕТО: Заведе ме на Панорамата на хотел „София“. Даде ми гала вечеря. Плати ей така от раз петстотин кинта. После в бара – още петстотин хиляди.

МЪЖЪТ: И после?

МОМИЧЕТО: И после ме остави на гарата.

МЪЖЪТ: Стига, бе!

МОМИЧЕТО: Защо? Има такива хора. Искаше да ми даде някой лев за из път, но аз отказах. После, като бръкнах в сака – вътре цели 500 долара. 50 парчета по 10 долара. Помислих, че са фалшиви, но после проверих. Не са.

МЪЖЪТ: И това само за компанията?

МОМИЧЕТО: Приличала съм на дъщеря му. Била студентка в Америка.

МЪЖЪТ: Тази история от игла до конец е измислена.

МОМИЧЕТО: Измислена е. Само, че има такива баровци. Взех му визитката.

МЪЖЪТ: Покажи я.

МОМИЧЕТО: Не може. Служебна тайна. Ти ще ми дадеш ли визитка?

МЪЖЪТ: Правиш колекция? Колко визитки имаш?

МОМИЧЕТО: Около 80.

МЪЖЪТ: За пет месеца? Малко са. Една на два дена.

МОМИЧЕТО: Тези без визитки си ги записвам в тефтерчето.

МЪЖЪТ: Да ги изнудваш?

МОМИЧЕТО: Аха. Всичко става.

МЪЖЪТ: Хитра си.

МОМИЧЕТО: Животът е такъв.

МЪЖЪТ: Ето ти блус. Хайде почвай.

МОМИЧЕТО: Кое?

МЪЖЪТ: Как кое. Стриптийзът.

МОМИЧЕТО: Парите на масата.

МЪЖЪТ: Хайде сега, доверие ли си нямаме.

МОМИЧЕТО: Има ги всякакви – консумират и после не плащат.

МЪЖЪТ: Първо да видя стоката.

МОМИЧЕТО: Добре, бе, добре. Ама, ако ме излъжеш, лошо ти се пише... Ау! Много обичам този блус. Да угася ли лампиона?

МЪЖЪТ: Казах ти, че искам на светло.

МОМИЧЕТО: Ти май забрави за комшиите. Я намали малко музиката.

МЪЖЪТ: Майната им на комшиите.

МОМИЧЕТО: Най-обичам мъже дето пият тихо и напоително.

МЪЖЪТ: Ще почваш ли или...

МОМИЧЕТО: Или какво?

МЪЖЪТ: Или аз да те почвам.

Задъхана борба.

МОМИЧЕТО: Скъса ми копчето на блузката... Чакай малко!... Чакай, бе!... Какво ти става.

МЪЖЪТ: Ох, одра ме!

МОМИЧЕТО: Не обичам грубияните... Ще викам! (*Крещи.*)

Телефонен звън. Пауза.

МОМИЧЕТО: Да не са комшиите?

МЪЖЪТ: Възможно е... Угаси лампиона.

МОМИЧЕТО: Спри музиката.

Мъжът спира музиката. Тишина. Удар на стенен часовник.

МОМИЧЕТО: Единайсет и половина. Купонът ми тече. Я, аз да си вървя.

МЪЖЪТ: Никъде няма да ходиш. Сигурно вече дебнат на площадката.

МОМИЧЕТО: Не мога да стоя цялата нощ тука. Солено ще ти излезе.

МЪЖЪТ: Сигурно имам кръв на бузата.

МОМИЧЕТО: Не мога да видя в тъмното. Ела по-близо... Трай да я изсмуча. Солена е. А може да не е кръв. Целият си потен...

Телефонът звъни.

МЪЖЪТ: Вдигни слушалката, питай кой е и кажи, че е грешка.

Момичето вдига слушалката.

ЖЕНА (*по телефона*): Ало.

МОМИЧЕТО: Кого търсите?

ЖЕНА: Кой е на телефона?

МОМИЧЕТО: Вие коя сте?

ЖЕНА: Семейство Боневи ли е?

МОМИЧЕТО: Имате грешка.

ЖЕНА: 88-28-53?

МОМИЧЕТО: 54.

ЖЕНА: Прощавайте.

МОМИЧЕТО: Моля (*затваря*).
МЪЖЪТ: Кой беше?
МОМИЧЕТО: Мария Бонева.
МЪЖЪТ: Как разбра?
МОМИЧЕТО: Познах я по гласа. Страшна телефонистка съм...
Сигурно пак ще звънне. Ще се обадиш ли?
МЪЖЪТ: Да.

Телефонът звъни.

МЪЖЪТ: Ало.
БОНЕВА: Ваньо?
МЪЖЪТ: Да.
БОНЕВА: Сам ли си?
МЪЖЪТ: Задрямал съм на телевизора.
БОНЕВА: Кой е при тебе?
МЪЖЪТ: Никой.
БОНЕВА: Звъня от 15 минути.
МЪЖЪТ: Не съм чул.
БОНЕВА: Преди малко се обади една жена.
МЪЖЪТ: Сгрещила си номера.
БОНЕВА: И тя така каза.
МЪЖЪТ: Възможно е.
БОНЕВА: Кое е възможно?
МЪЖЪТ: Пак ли почваш?
БОНЕВА: Внимавай, много ти стана!
МЪЖЪТ: Ти внимавай. От къде звъниш?
БОНЕВА: От хотела.
МЪЖЪТ: От кой хотел?
БОНЕВА: От Златни пясъци.
МЪЖЪТ: Сама ли си?
БОНЕВА: Не с този номер. Коя е жената?
МЪЖЪТ: Ще затворя.
БОНЕВА: Ясно. После да не съжаляваш.
МЪЖЪТ: Търсиш си поводи! Давай без повод.
БОНЕВА: Коя е жената, питам.
МЪЖЪТ: Хайде, живей си живота. Приятна вечер. (*Затваря.*)
МОМИЧЕТО: Семейен скандал. Съжалявам.
МЪЖЪТ: Пак ще се обади.
МОМИЧЕТО: Няма да се обади, бъди спокоен. Ще слезе в бара.
МЪЖЪТ: Ти ме успокой!
МОМИЧЕТО: Не е за вярване.
МЪЖЪТ: Кое?

МОМИЧЕТО: Стари хора – толкова да се ревнуват. Бария Бонева колко годишна е?

МЪЖЪТ: 45.

МОМИЧЕТО: Не й личат. На екрана изглежда на 30. В леглото вече хич я няма, нали?

МЪЖЪТ: Напротив.

МОМИЧЕТО: Че тя още върши ли я оная работа? Не е ли спуснала кепенците.

МЪЖЪТ: Казах ти – не понасям вулгарните жени.

МОМИЧЕТО: Тя ти е изневерила, нали?

МЪЖЪТ: Няма такова нещо.

МОМИЧЕТО: Има. Ще се развеждаш ли?

МЪЖЪТ: Казах ти, няма такова нещо.

МОМИЧЕТО: И сега сте си дали изпитателен срок.

МЪЖЪТ: Глупости.

МОМИЧЕТО: Само че и двамата умираме от ревност. И ти избиваш чивия с мене.

МЪЖЪТ: Кой ти каза?

МОМИЧЕТО: С моите старци стана същото миналата година. Тръгнаха да се развеждат на стари години.

МЪЖЪТ: Какви стари години, бе мойто момиче! На 50 години започва животът, бе.

МОМИЧЕТО: Ако стана на 50 години, по-добре да се гръмна... Да си ходя ли?

МЪЖЪТ: Не.

МОМИЧЕТО: Не виждам за какво да стоя повече. На тебе хич не ти е до сеанс.

МЪЖЪТ: Ела при мене.

МОМИЧЕТО: Ти защо не дойдеш?

МЪЖЪТ: Добре, ще дойда.

МОМИЧЕТО: Целият си потен. Иди вземи един душ.

МЪЖЪТ: След малко. Хубава кожа имаш...

МОМИЧЕТО: Легни на скута ми и трай... Не бързай, успокой се...

МЪЖЪТ: Ами ако заспя?

МОМИЧЕТО: Ако заспиш, ще те завия с едно одеяло? Къде е спалнята?

МЪЖЪТ: Няма да шарииш из къщата.

МОМИЧЕТО: Имаш ли нещо за крадене. Бижута, например?

МЪЖЪТ: Бижутата са в черния шкаф, лявото чекмедже. В една седефена кутия.

МОМИЧЕТО: Благодаря за доверието.

МЪЖЪТ: Разкажи ми още нещо.

МОМИЧЕТО: По-добре да ти изпея една приспивна песничка.

МЪЖЪТ: Изпей ми.

МОМИЧЕТО: Не си навирай главата там... Легни по гръб. Трай сега.
Затвори си очите и заспи. (*Запява.*)

И когато пристигне внезапно нощта.
И когато пристигне.
Една малка звезда ще открехне врата
и на теб ще намигне.
Ще ти каже: „Здравей! Ето пак се видяхме,
ето пак се видяхме.
Цял ден път проживяхме, цял ден път извървахме,
но със теб се познахме.
Аз съм твойта звезда, аз съм твойта съдба,
аз съм твоята грешка.
Остави, забрави тази вечна борба
със лъжата човешка.
Че човекът е грешен, и ножът е остър,
а хлябът е клисав.
Този кратък живот, в който всички сме гости
няма никакъв смисъл.
Нани на, нани на, в една друга страна
ще отидем с теб тайно.
Там блести светлина, там цари тишина,
всичко там е безкрайно.
Нани на, нани на, подгъни колена,
дай ми да те завия.
Ти нали ме позна – аз съм твойта жена,
аз съм твоята черна магия.” (*Спира да пее.*)

Ей! Ти май пусна дъскорезницата!

МЪЖЪТ: Ами! Нищо подобно. Всичко чувам.

МОМИЧЕТО: С туй хъркане не й завиждам на Мария Бонева.

МЪЖЪТ: Откъде я знаеш тази песен?

МОМИЧЕТО: Ти пък сякаш я чу. Заспа като талпа.

МЪЖЪТ: Искаш ли да направя кафе?

МОМИЧЕТО: Смешна личност! Какво кафе посред нощ? Времето ти
изтече, бе човек. Времето е пари. Утре цял ден няма да мога да се оправя.

МЪЖЪТ: Пет минути сън и вече съм във форма.

МОМИЧЕТО: По-спокойно, де. Махни тези ръце. Ако смяташ да
почваме, първо един задължителен въпрос.

МЪЖЪТ: Какъв?

МОМИЧЕТО: Чакай да стана.

МЪЖЪТ: Няма да те пусна. Кажу си въпроса.

МОМИЧЕТО: Имаш ли шлиферче?

МЪЖЪТ: Какво?

МОМИЧЕТО: Шлиферче, бе. На медицински език – презерватив.

МЪЖЪТ: Не употребявам.

МОМИЧЕТО: Ами тогава отиди и купи. Аз моите си ги свърших.

МЪЖЪТ: Ти сега ме уби!

МОМИЧЕТО: За трети път го казваш. Отиди и купи, иначе твоята работа няма да стане.

Звъни се на вратата.

МЪЖЪТ (*шепне*): Не мърдай... Кой може да бъде?

МОМИЧЕТО: Ти си знаеш.

Втори звънец.

МЪЖЪТ: Сигурно са съседите. Жена ми се е обадила по телефона да ме проверят.

МОМИЧЕТО: И какво! Ще те обискират ли? Без прокурорско нареждане никой не може да влезе в чужда къща.

Трети звънец.

МЪЖЪТ: Само те са. Не мога да не ги поканя.

МОМИЧЕТО: Отвори им тогава. Къде да се скрия?

МЪЖЪТ: Ела в банята. Тихо. Дай си ръката и върви след мен.

МОМИЧЕТО: Вратата има ли шпионка?

МЪЖЪТ: Има.

МОМИЧЕТО: Ще погледна през шпионката.

МЪЖЪТ: Събуй се боса.

МОМИЧЕТО: Ти чакай тук. Надниквам и се връщам.

Звънецът звъни продължително. Момичето се връща.

МЪЖЪТ: Видя ли кой е?

МОМИЧЕТО: Никой няма.

МЪЖЪТ: Как така никой? Какво ти има? Защо трепериш?

МОМИЧЕТО: Нищо ми няма.

МЪЖЪТ: Кого видя?

МОМИЧЕТО: Тъмно е в коридора и нищо не се вижда.

МЪЖЪТ: Стой тук, аз ще погледна.

МОМИЧЕТО: Не ходи, няма смисъл.

МЪЖЪТ: Ще запаля автомата отвътре и ще видя кой е.

МОМИЧЕТО: Недей.

МЪЖЪТ: Защо?

МОМИЧЕТО: Ще се издадеш.

МЪЖЪТ: Какво значение има. Аз съм си в къщата.

МОМИЧЕТО: Не искам да знаят, че съм тук.

МЪЖЪТ: Кой е вън? Кого видя?

МОМИЧЕТО: По-тихо... Вече не звънят. Сигурно слухтят на вратата.

МЪЖЪТ: Влез в банята! Ще отворя.

МОМИЧЕТО (*почти плаче*): Моля ти се, не отваряй. Много ти се моля.

МЪЖЪТ: Какво ти става? Ще ми кажеш ли кого видя?

МОМИЧЕТО: Брат ми.

МЪЖЪТ: Брат ти! Откъде знае брат ти, че си тук?

МОМИЧЕТО: Не знам.

МЪЖЪТ: Стой тук. Ще проверя.

Отива на вратата. Връща се.

МЪЖЪТ: Как изглежда брат ти?

МОМИЧЕТО: С къса руса коса, обръсната над ушите.

МЪЖЪТ: Как е облечен?

МОМИЧЕТО: С кожено яке.

МЪЖЪТ: Същият.

Звук на тръгващ асансьор.

МОМИЧЕТО: Тръгва си. Вика асансьора.

Вратата на асансьора се отваря и затваря. Асансьорът потегля надолу.

МЪЖЪТ: Ега ти вечерта.

МОМИЧЕТО: Сипи малко уиски.

МЪЖЪТ (*налива ѝ в чашата*): Лед искаш ли?

МОМИЧЕТО: Две бучки.

МЪЖЪТ: Тази работа с брат ти е доста мътна.

МОМИЧЕТО: И аз не мога да си я обясня.

МЪЖЪТ: Брат ти знае ли, че си... каква беше?

МОМИЧЕТО: Курва.

МЪЖЪТ: Ти го каза.

МОМИЧЕТО: Не, разбира се. И старците не знаят. Ако научат, ще ме пребият.

МЪЖЪТ: Ти при тях ли живееш?

МОМИЧЕТО: Да. Те знаят, че съм телефонистка в Пощата. Нощна смяна.

МЪЖЪТ: И защо се хвана с това?

МОМИЧЕТО: С кое?

МЪЖЪТ: Със сегашната си професия?

МОМИЧЕТО: Мерси! Намери най-после думата... Защото имам дете.

МЪЖЪТ: Ти?!

МОМИЧЕТО: Аз.

МЪЖЪТ: Колко е голямо?

МОМИЧЕТО: На единайсет месеца.

МЪЖЪТ: И къде е то сега?

МОМИЧЕТО: В дом „Майка и дете“ (*разплаква се*). Извинявай, че роня дребни сълзи. Сипи още малко.

МЪЖЪТ (*налива ѝ*): Виждаш ли го?

МОМИЧЕТО: Два пъти седмично.

МЪЖЪТ: И после какво?

МОМИЧЕТО: После ще си го взема... Събрала съм вече към хиляда и петстотин долара в книжка. Като станат 10 хиляди, отивам и си го вземам.

МЪЖЪТ: Малко си събрала.

МОМИЧЕТО: Плащам наем. Освен това трябва да се поддържам. Дрехи, обувки, козметика.

МЪЖЪТ: Нали живееш при старите?

МОМИЧЕТО: Излъгах те. Почти две години живея сама. Те са в провинцията.

МЪЖЪТ: Не ме ли лъжеш за детето?

МОМИЧЕТО: За детето не те лъжа.

МЪЖЪТ: А за брат ти?

МОМИЧЕТО: За брат ми те лъжа. Нямам брат.

МЪЖЪТ: Кой беше този с якето?

МОМИЧЕТО: Шефът... Това, дето звъня, беше предупреждение.

МЪЖЪТ: Кой шеф?

МОМИЧЕТО: На нас трите.

МЪЖЪТ: Кои трите?

Момичето: Аз, Марга и Антоанета.

МЪЖЪТ: Сводникът?

МОМИЧЕТО: Не. Шефът. Ние сами си търсим клиенти. Той ни контролира и взема процентите.

МЪЖЪТ: Защо не го разкарате?

МОМИЧЕТО: Не става. Марга веднъж опита – преби я от бой.

МЪЖЪТ: Ами полицията?

МОМИЧЕТО: Какво ще му направи полицията?

МЪЖЪТ: Поне знаеш ли от кого е детето?

МОМИЧЕТО: Какво искаш да кажеш? Да не съм забременяла извънтаточно?... Бях десети клас. Баща ми пошурия и аз се изнесох в София.

МЪЖЪТ: Защо не го махна?

МОМИЧЕТО: Луд ли си! Всички мъже сте такива.

МЪЖЪТ: Къде е таткото?

МОМИЧЕТО: В чужбина е. Бачка. Догодина си идва.

МЪЖЪТ: И като си дойде, какво?

МОМИЧЕТО: Не знам. Говорим отвреме на време.

МЪЖЪТ: Той знае ли, че е татко?

МОМИЧЕТО: Знае, разбира се. Плака, моли ме, би ме да го махна.

Точно за това не го магнах.

МЪЖЪТ: Подло момченце!

МОМИЧЕТО: Всички мъже сте подляри.

МЪЖЪТ: И аз ли?

МОМИЧЕТО: И ти.

МЪЖЪТ: Защо и аз?

МОМИЧЕТО: Защото и ти си на принципа – мушката и бегония.

Мушкаш и бягаш.

МЪЖЪТ: Още не съм направил нито едното, нито другото.

МОМИЧЕТО: Мария Бонева ти развали настроението.

МЪЖЪТ: Стига с това „Мария Бонева, Мария Бонева”.

МОМИЧЕТО: Лошо е да имаш известна жена, нали?

МЪЖЪТ: Кое му е лошото?

МОМИЧЕТО: Смачква ти самочувствието.

МЪЖЪТ: Напротив. Тя проби покрай мене.

МОМИЧЕТО: Чух, че българското кино го ликвидирали. Ти сега какво работиш?

МЪЖЪТ: Имам фирма.

МОМИЧЕТО: Аха, значи фирма... Каква фирма?

МЪЖЪТ: За покупко-продажби на имоти.

МОМИЧЕТО: Върви ли?

МЪЖЪТ: Страхотно.

МОМИЧЕТО: Колата ти си я бива. BMW.

МЪЖЪТ: Имам още две.

МОМИЧЕТО: Той сигурно е карал зад нас.

МЪЖЪТ: Кой?

МОМИЧЕТО: Шефът. Бяло „Рено”. Мислех, че съм се измъкнала незабелязано, но той ни е видял и ни е проследил. Цяла седмица ще пикая кръв.

МЪЖЪТ: Защо?

МОМИЧЕТО: Бие по бъбреците. Да не оставя следи. Сега сигурно чака долу. Мога ли да погледна?

МЪЖЪТ: Там ли е?

МОМИЧЕТО: Там е.

МЪЖЪТ: Къде е точно?

МОМИЧЕТО: На ъгъла. Пуши цигара... Виж!

МЪЖЪТ: Ще слеза с тебе.

МОМИЧЕТО: Недей... Има пистолет. Оня ден клиентът от гарата си го отнесе.

МЪЖЪТ: Този с бодигарда и „Мерседеса“?

МОМИЧЕТО: Не беше с бодигард.

МЪЖЪТ: Значи само с „Мерседес“?

МОМИЧЕТО: Не беше и с „Мерседес“. С „Лада Самара“ беше.

МЪЖЪТ: И защо непрекъснато лъжеш?

МОМИЧЕТО: На лъжа. Фантазирам си разни работи. Мечтая си, бе! Не мога ли да си мечтая.

МЪЖЪТ: Мечтаеш си? Значи оня не ти е дал никакви петстотин долара?

МОМИЧЕТО: Даде ги. Извади ги от куфарчето. Шефът се набута след мен в колата и му тикна пистолета зад врата. После – даде на мен петдесет, а за него – четиристотин и петдесет. Братска дялба.

МЪЖЪТ: Ти си рецидивистка. Ще свършиш в затвора.

МОМИЧЕТО: Виждам, че натам отива работата.

МЪЖЪТ: Мога ли да ти помогна с нещо?

МОМИЧЕТО: Искаш да ме извадиш от калта! Туй съм го гледала на кино.

МЪЖЪТ: Ще се обадя в полицията на 166 и още сега ще го приберат.

МОМИЧЕТО: И за какво ще го приберат, например?

МЪЖЪТ: За изнудване.

МОМИЧЕТО: Ами те ще приберат и мене. Че и тебе за свидетел. И ще стане такъв скандал – на Мария Бонева точно това ѝ трябва за развод.

МЪЖЪТ: Тя не иска развод.

МОМИЧЕТО: Така ли?

МЪЖЪТ: Искаш ли още малко уиски?

МОМИЧЕТО: Все едно, няма да се напия. Пий ти, щом това ти помага... Защо не изплачеш душата си – нали така се казва в такива случаи. Сега е твой ред.

Стенният часовник бие 12.

Време много. Налага се да стоя до сутринта. Обаче, няма как – срещу триста долара. Двеста за шефа. Ако не слеза долу с долларите, ще ме спуска от бой. Ти имаш ли триста долара?

МЪЖЪТ: Имам.

МОМИЧЕТО: Извинявай, ама може ли да ги видя?

МЪЖЪТ: Ето! Вземи ги.

МОМИЧЕТО: Не мога да ги разгледам в тъмното. Не са фалшиви, нали?

МЪЖЪТ: Не са.

МОМИЧЕТО: Получава се малко неудобно.

МЪЖЪТ: Кое?

МОМИЧЕТО: Ами това. Вземам ти триста долара за нищо.

МЪЖЪТ: Не ме жали. Достатъчно съм богат. Другите артисти могат да ми гледат само номера на фланелката.

МОМИЧЕТО: Ти още ли си артист?

МЪЖЪТ: Не съм артист.

МОМИЧЕТО: Кофти ти е, нали?

МЪЖЪТ: Глупости! Артистите са завистливо племе. Подли и страхливи.

МОМИЧЕТО: Досега не съм се чукала с артист.

МЪЖЪТ: Не ти и трябва. Ще те излъже.

МОМИЧЕТО: Когато се ожени за Мария Бонева, ти беше ли вече артист?

МЪЖЪТ: Нали ти казах, бях номер едно.

МОМИЧЕТО: Тогава тя още не беше Мария Бонева, нали?

МЪЖЪТ: Беше моя обожателка.

МОМИЧЕТО: Колко роли си изиграл?

МЪЖЪТ: В театъра около трийсет. В киното – петнайсет.

МОМИЧЕТО: Не съм те гледала. Жалко.

МЪЖЪТ: Играх Хамлет, играх Ромео, играх...

МОМИЧЕТО: Кажу ми, де. Недей млъква.

МЪЖЪТ: Какво да ти разправам. Бях отначало в провинцията. След първия ми филм, ме взеха в София.

МОМИЧЕТО: Беше ли вече женен?

МЪЖЪТ: Бях. Имахме дете.

МОМИЧЕТО: Къде е то сега?

МЪЖЪТ: Няма да повярваш. Учи в Америка.

МОМИЧЕТО: Момиче ли е?

МЪЖЪТ: Момиче.

МОМИЧЕТО: Значи без да искам съм те уцелила.

МЪЖЪТ: Така се оказва.

МОМИЧЕТО: И какво стана после?

МЪЖЪТ: После изгрях и угаснах.

МОМИЧЕТО: Защо угасна?

МЪЖЪТ: Имах страхотно самочувствие. Не се слагах на режисьорите. Не признавах никакви режисьори. Отказвах роли заради киното. Снимах непрекъснато. В театъра настръхнаха срещу мен. Тресеше ги луда завист. А после киното ме изплю.

МОМИЧЕТО: Защо те изплю?

МЪЖЪТ: Омръзнах им. Киното е жестоко.

МОМИЧЕТО: Едно време мечтаех да се снимам във филм. Можеш ли да си представиш – исках да стана българската Джулия Робъртс.

МЪЖЪТ: Значи не е било едно време.

МОМИЧЕТО: Преди две години.

МЪЖЪТ: Ти си доста фотогенична. Имаш дълбок поглед.

МОМИЧЕТО: Какъв поглед имам?

МЪЖЪТ: Дълбок.

МОМИЧЕТО: Като на Орнела Мути, нали? Един ми го каза вече... Българите дали ще произвеждат порнофилми. Вадели се добри пари. Ти гледаш ли порно?

МЪЖЪТ: Едно време гледах.

МОМИЧЕТО: Не мога да си представя, тези, дето се чукат, тайно ли ги снимат или камерите са в стаята?

МЪЖЪТ: Сигурно са в стаята.

МОМИЧЕТО: Хайде, жената може да се преструва, че е възбудена, ама мъжът? Сигурно го помпат с нещо? Интересно операторите как издържат.

МЪЖЪТ: Професия.

МОМИЧЕТО: Ти снимал ли си се в любовни сцени?

МЪЖЪТ: Главно в такива. Бях класическият любовник.

МОМИЧЕТО: Гол?

МЪЖЪТ: Тогава гол не можеше. Беше забранено.

МОМИЧЕТО: С много артистки ли си спал?

МЪЖЪТ: Не са малко.

МОМИЧЕТО: А Мария Бонева?

МЪЖЪТ: То е друго.

МОМИЧЕТО: И сега тя си го връща.

МЪЖЪТ: Искаш ли да не говорим на тази тема.

МОМИЧЕТО: Изплачи си душицата, бе човек. Мене все едно, че ме няма.

МЪЖЪТ: Какво искаш да чуеш? Името му? За какво ти е?

МОМИЧЕТО: Не ме интересува името му, бе. Ти ме интересуваш.

МЪЖЪТ: Аз!? Защо.

МОМИЧЕТО: Не знам. Ей така. Преди два месеца спях с един поет. Написа ми стихотворение. „Нямам пари, вика, посвещавам ти това стихотворение.” Разказа ми живота си. Известен поет бил, ама аз не съм го чувала. Влюби се изглежда и взе да ме търси, но шефът го разкара. „Черна магия” се казва!

МЪЖЪТ: Кой? Поетът?

МОМИЧЕТО: Стихотворението. Преди малко ти го изпях. Мелодията е моя.

МЪЖЪТ: Как се казва поетът?

МОМИЧЕТО: Не мога да ти кажа. Професионална тайна. На теб ще ти бъде ли приятно, ако утре кажа на следващия, че съм спала с мъжа на Мария Бонева.

МЪЖЪТ: Стига с тази Мария Бонева! Мария Бонева е едно нищо! Телевизионна едnodневка. Телевизията е една велика измама. Никога не съм приемал да се снимам за телевизията. Евтин популизъм! Кич!

МОМИЧЕТО: Значи сега, ако ти предложат, ще откажеш?

МЪЖЪТ: Предложиха ми.

МОМИЧЕТО: Кой?

МЪЖЪТ: Един режисьор. Този същият, който навремето ме изгони от театъра. Пристигна в офиса мазен, мазен: „Иване, дай да те снимам в един сериал. Предлагам ти една от главните роли.” „Как така се сети?” „Недей така, вика, пиша ролята специално за тебе.” „Аз приключих, викам, гледам си бизнеса и съм бомба.” „Бизнесът си е бизнес, вика, обаче хората съвсем ще те забравят.”

МОМИЧЕТО: Прие ли?

МЪЖЪТ: Не.

МОМИЧЕТО: Защо?

МЪЖЪТ: Поиска ми десет хиляди. Търсел спонсори – това било цялата работа. Затова се сетил за мене. И решил да ме работи на болната струна.

МОМИЧЕТО: Доста гаден номер... Обаче, аз, така както те гледам, даже да си богат, хич не се чувстваш комфортно в този живот.

МЪЖЪТ: Много комфортно се чувствам даже.

МОМИЧЕТО: Не ти ли се иска, ей така, за хоби, да играеш от време на време.

МЪЖЪТ: Смятам да купя частен театър. Още малко търпение. Ще ми идват на крака да ме молят да ги взема...

МОМИЧЕТО: Кои?

МЪЖЪТ: Бившите ми колеги.

МЪЖЪТ: Много са бедни. Кажиречи като пенсионерите.

МОМИЧЕТО: И това ще бъде твоето отмъщение?! И аз така си мечтая... Да си отмъстя.

МЪЖЪТ: На кого?

МОМИЧЕТО: На всички гадняри, с които спя сега... И на шефа... Представи си – завъртяла съм жесток бизнес. Станала съм суперзвезда. Нещо като Мадона, например. Ти чел ли си биографията на Мадона?

МЪЖЪТ: Не.

МОМИЧЕТО: Е, нещо такова. Всички гадняри – в краката ми. И единайсет бодигарда. Където се появя – бодигардове, бодигардове... И никой не може да припари до мене. Ни баща ми, ни майка ми, ни шефът. Само от време на време допускат с мое разрешение татенцето на детето

ми. И то ме пита: „Мамо, този кой е?” „Шофьорът. Идва да те изведе на разходка.”

МЪЖЪТ: Пъклен план!

МОМИЧЕТО: Жестоко, нали (*сmee ce*)?

МЪЖЪТ (*сmee ce*): Адски жестоко!

МОМИЧЕТО (*сmee ce*): Е, тогава мога да ти предложа главна роля.

МЪЖЪТ (*сmee ce*): В какво?

МОМИЧЕТО: В едно шоу, което съм замислила. Вземам оня поет за сценарист. Тебе – за главната роля. Музиката вече почти съм я написала.

МЪЖЪТ: Ти пишеш музика?

МОМИЧЕТО: Бях в музикална гимназия, ама не я завърших по гореспоменатите причини. Свирия на пиано, цигулка и кларинет.

МЪЖЪТ: Защо не се хванеш в някой оркестър?

МОМИЧЕТО: Отначало опитах, обаче много бавно се печелят пари. А аз бързам.

МЪЖЪТ: Не можеш ли да се откачиш от шефа си и да печелиш самостоятелно?

МОМИЧЕТО: Как да се откача, например?

МЪЖЪТ: Сменяш работното място. Скриваш се.

МОМИЧЕТО: Веднъж се скрих за два дни. Смених квартирата. Намери ме за нула време. Звънна на вратата посред нощ: „Обличай се!” ... Освен това не искам.

МЪЖЪТ: Какво не искаш?

МОМИЧЕТО: Да се откача от него. Той се грижи за нашата безопасност. Миналия месец Антоанета без малко да загази. Качила се в една кола с трима. Извикали я и тя, патката, се качила. Пияни и тримата. Спрели извън града в една горичка. И я почнали подред. Шефът я спаси.

МЪЖЪТ: Как?

МОМИЧЕТО: Тръгнал след тях с „Реното”. Нашият случай. Извадил пистолета и гръмнал единия.

МЪЖЪТ: Убил го?

МОМИЧЕТО: Пази Боже! Одраскал му рамото. После проверявахме в „Пирогов” по телефона. Затова – такива авантюри с коли – никога!

МЪЖЪТ: А с мене защо тръгна?

МОМИЧЕТО: Нали ти казах – ти си чистак.

МЪЖЪТ: По какво разбра?

МОМИЧЕТО: Веднага личи. Но все пак половин час предварителен разговор не беше излишен.

МЪЖЪТ: Говорихме само 10 минути.

МОМИЧЕТО: Толкова ли беше?

МЪЖЪТ: Колкото за едно джинче. И не говорихме нищо особено. Банално сваляне. Ти защо не ми каза веднага, че си професионалистка?

МОМИЧЕТО: Не ти ли казах?

МЪЖЪТ: Не.

МОМИЧЕТО: Значи съм забравила да ти кажа. За пръв път ми се случва. Иначе винаги предупреждавам.

МЪЖЪТ: Значи няма начин да се откажеш?

МОМИЧЕТО: Няма начин. Трябва да ги събера тези 10 000 долара.

МЪЖЪТ: Не го приемай сериозно... но ако примерно... съвсем примерно говоря... ако, примерно, някой ти даде тези 10 000 долара?

МОМИЧЕТО: Кой, например?

МЪЖЪТ: Примерно, говоря... Ако се намери някой...

МОМИЧЕТО: Примерно ти?

МЪЖЪТ: Да речем... условно казано.

МОМИЧЕТО: Условно казано – това значи при известно условие... Какво е условието?

МЪЖЪТ: Не ме разбирай буквално...

МОМИЧЕТО: Предлагаш ми да ме откупиш за 10 000 долара? Или, по-точно, да ме купиш.

МЪЖЪТ: Не, бе. Искам да разбера дали би се отказала, ако изведнъж го получиш.

МОМИЧЕТО: Дали бих се отказала от какво?

МЪЖЪТ: От професията си.

МОМИЧЕТО: Искаш да кажеш – дали бих престанала да спя с много мъже?

МЪЖЪТ: Да.

МОМИЧЕТО: И да започна да спя само с един?

МЪЖЪТ: Не става въпрос за това.

МОМИЧЕТО: Е как? Този, който ще ме купи за 10 хиляди долара, няма да иска да ме дели с други. Аз ставам негова собственост. Нещо като ханъма в харем, бе. Като циганка, дето я продават на пазара. Или – хайде ако ти се струва грубо сравнението – като футболист. Купува те един клуб, само че за 10 милиона долара, и няма мърдане.

МЪЖЪТ: Виж какво, първо аз нищо конкретно не съм ти предложил.

МОМИЧЕТО: Аз пък нищо конкретно няма да приема. Много мразя любов в нелегалност, ще знаеш. Да ме затворят в някоя гарсонiera и да чакам собственика да благоволи да ме посети. Тайно от жена си. Как се казваше такава мадама? А, да – държанка. Термин от деветнайсети век. Нина Заречная и Тригорин един вид... После ти изобщо не знаеш моите сексуални възможности. Я си представи, че съм фригидна.

МЪЖЪТ: Ами да проверим тогава.

МОМИЧЕТО: Да проверим.

МЪЖЪТ: Събличай се.

МОМИЧЕТО: Готово.

МЪЖЪТ: Махни всичко.

МОМИЧЕТО: Както желае клиентът. Да пусна ли музика.

МЪЖЪТ: Пусни.

Музика.

МОМИЧЕТО: Господинът ще се съблече ли, или аз да го съблека?

МЪЖЪТ: Ти ме съблечи.

МОМИЧЕТО: Ела... Успокой се...

МЪЖЪТ: Спокоен съм.

МОМИЧЕТО: Трепериш... Чакай, остави на мене...

МЪЖЪТ: Ципът ми заяжда.

МОМИЧЕТО: Ела... Ела... Любими... Ела...

Музиката се усилва...

След време...

МОМИЧЕТО: Ти беше страшен.

МЪЖЪТ: Наистина ли?

МОМИЧЕТО: Наистина.

МЪЖЪТ: На всеки ли го казваш?

МОМИЧЕТО: Не говори... Помълчи малко. С тебе ми е хубаво – казвала ли съм ти го някога?

МЪЖЪТ: Казвала си ми го.

МОМИЧЕТО: Кога?

МЪЖЪТ: В другия живот.

МОМИЧЕТО: Точно така. Спомних си... В другия живот.

Звънецът звъни.

МОМИЧЕТО: Това е той.

МЪЖЪТ: Ще отворя и ще го изгоня.

МОМИЧЕТО: Недей. Остави на мене.

МЪЖЪТ: Чакай тук.

МОМИЧЕТО: Недей, моля ти се.

МЪЖЪТ: Пусни ме!

Звънецът звъни продължително.

МОМИЧЕТО: Няма да те пусна. Опасно е.

МЪЖЪТ: Пусни ме, ти казвам.

МОМИЧЕТО: Не го познаваш.

МЪЖЪТ: И той мене. Сега ще се опознаем.

МОМИЧЕТО: Ти си гол. Поне се облечи.

Звънецът звъни. Звук на отваряне на секретната брава. После – на втората. Момичето слуша от хола.

МЪЖЪТ: Разкарай се, мой човек. Ясно ли ти е! Да те няма!... На тебе говоря, не се обръщай – никой няма отзад. Точно на тебе говоря. Остави я на мира. Ако още веднъж посмееш да я удариш, ще те пребия и ще те излежа!... Ясно ли е... Охо, ютия ще ми вади. Я да прибереш тази ютия!... Кого плашиш ти бе.

Удар. Изохване...

Я ми дай това пистолетче. Дай ми го, дай ми го. Кротичко! Кротичко... Не щеш?

Удар. Изохване...

А дай ми го сега!

Изстрел. Бягащи стъпки по стълбището.

Мъртва тишина...

МОМИЧЕТО (*изпищява*).

Пауза

МЪЖЪТ: Спокойно... Нищо ми няма... Не викай...

МОМИЧЕТО: Това е кръв.

МЪЖЪТ: Затвори вратата.

МОМИЧЕТО: Целият си в кръв. (*крещи*) Помощ... Помощ... Няма ли хора! Убиха човек! Човек убиха, бе! Няма ли хора тука!

МЪЖЪТ: Не викай...

МОМИЧЕТО: Крият се! Идиоти! Гадни идиоти!... Господи какво да правя сега!

МЪЖЪТ: Трябва да се изправя.

МОМИЧЕТО: Недей... Лежи така... Ще извикам Бърза помощ... Кой беше номерът на Бърза помощ?

МЪЖЪТ: Затвори вратата... Помогни ми да се преместя... Ох...

МОМИЧЕТО: Боли ли? Къде боли?

МЪЖЪТ: Не е страшно. Мисля, че е в бедрото.

МОМИЧЕТО: Ще ти изтече кръвта...

МЪЖЪТ: Запали лампона. Скъсай ми ризата и стягай над раната...

МОМИЧЕТО: Не мога да я скъсам... Господи, какъв ужас!

МЪЖЪТ: Опитай със зъби.

Момичето разкъсва ризата.

Стягай сега... Ох...

МОМИЧЕТО: Боли ли?

МЪЖЪТ: Стягай още... Дай на мене... Така. Сега е добре... Видя ли, че спря.

МОМИЧЕТО: Слава Богу! Откъде го знаеш това?

МЪЖЪТ: От един филм. Играх ранен партизанин... Ти тръгвай.

МОМИЧЕТО: Не мога да те оставя така.

МЪЖЪТ: Тръгвай!... Махай се!

МОМИЧЕТО: Куршумът може би е вътре.

МЪЖЪТ: Не е вътре. Плъзнал се е по мускула... Дребна работа. Разкарай се оттук!

МОМИЧЕТО: Ако той ме чака долу?

МЪЖЪТ: Той ли?... Духнал е в другия край на София. Обличай се и да те няма.

МОМИЧЕТО: Страх ме е.

МЪЖЪТ: Знаеш ли какво си ти? Ти си една мръсна долна курва.

МОМИЧЕТО: Да.

МЪЖЪТ: И цялата тази работа беше един капан, нали?

МОМИЧЕТО: Да.

МЪЖЪТ: Искате да ме изнудвате, нали?

МОМИЧЕТО: Да! Да! Да!... Гадняр. Долен гадняр!

МЪЖЪТ: Стига си ревала... Донеси ми телефона... Не, по-добре ти се обади!

МОМИЧЕТО: Къде? В полицията ли?

МЪЖЪТ: Набери 052!

МОМИЧЕТО: Добре!

МЪЖЪТ: А сега набери 66-28-38... Има ли сигнал?

МОМИЧЕТО: Има.

МЪЖЪТ: Поискай стаята на Мария Бонева.

МОМИЧЕТО: За какво ти е това?

МЪЖЪТ: Поискай я! И без да ревеш!

МОМИЧЕТО: Може ли да ме свържете с Мария Бонева?

МЪЖ (по телефона): Един момент.

МЪЖЪТ: Хайде! Кажи й коя си и къде си в момента.

МОМИЧЕТО: Гадняр!

МЪЖЪТ: Защо затвори! Престани да ревеш! Всичко се чува.

МОМИЧЕТО: Знаеш ли какво си ти?

МЪЖЪТ: Знам.

МОМИЧЕТО: Ти си един долнопробен, некадърен артист.

МЪЖЪТ: Знам.

МОМИЧЕТО: Ти си един развратен, стар дебелак!

МЪЖЪТ: И това го знам.

МОМИЧЕТО: Да ти пикая на мангизите! Трупей си ги и си живееш скапания живот!

МЪЖЪТ: Прибери си доларите.

МОМИЧЕТО: Не ти ги ща!... Чао.

МЪЖЪТ: Изработи си ги – твои са.

МОМИЧЕТО: Няма да се отървеш толкова евтино. Ще те изнудвам докато си жив.

МЪЖЪТ (*смее се неочаквано*): Значи ще се виждаме често, така ли?

МОМИЧЕТО (*яростно*): Никога повече няма да се видим.

МЪЖЪТ: Защо?

МОМИЧЕТО: Знаеш защо.

МЪЖЪТ: Знам. Защото съм един развратен, стар дебелак.

МОМИЧЕТО: Не... Защото аз съм една мръсна, долна курва... Чао...

МЪЖЪТ: Пази се!

МОМИЧЕТО: Няма страшно... Обади се на Бърза помощ.

МЪЖЪТ: Няма страшно.

МОМИЧЕТО: Обещай, че ще се обадиш.

МЪЖЪТ: Ще се обадя...

МОМИЧЕТО: Чао...

МЪЖЪТ: Тръгваш ли?

МОМИЧЕТО: Тръгвам.

МЪЖЪТ: Чакай да ти отворя.

МОМИЧЕТО: Не ставай... Може пак да ти потече кръвта... Такъв ужас не съм преживявала през целия си живот.

МЪЖЪТ: И аз.

МОМИЧЕТО: Уплаши ли се?

МЪЖЪТ: Направо си казах – край! Свърши се.

МОМИЧЕТО: Не ти личеше. Външно изглеждаше, че не ти пука.

МЪЖЪТ: Защото съм артист.

МОМИЧЕТО: И защото си мъж.

МЪЖЪТ: Как бях като мъж?

МОМИЧЕТО: Супер!

МЪЖЪТ: И ти.

МОМИЧЕТО: Чао...

МЪЖЪТ: Ще ме поканиш ли за шоуто?

МОМИЧЕТО: Кое шоу?

МЪЖЪТ: Твоето, дето си му написала музиката.

МОМИЧЕТО: Нали ти казах – повече никога няма да се срещнем.

МЪЖЪТ: Не казвай голяма дума.

МОМИЧЕТО: Бъди сигурен – никога! Като си тръгна, обади се на Мария Бонева... Обещавах ли?

МЪЖЪТ: Обещавам.

МОМИЧЕТО: Чао...

МЪЖЪТ: Чао... Ало, малката... Ти как се казваш?

МОМИЧЕТО: Няма значение.

МЪЖЪТ: Хайде все пак да се срещнем.

МОМИЧЕТО: Хайде.

МЪЖЪТ: Кога?

МОМИЧЕТО: В другия живот.

МЪЖЪТ: Добре... В другия живот.

МОМИЧЕТО: Ами тогава... довиждане до другия живот.

МЪЖЪТ: Ало, малката... Чакай малко... Прибери си все пак доларите.

МОМИЧЕТО: Прибрала съм си ги, бъди спокоен. Професията си е професия...

Момичето излиза.

МЪЖЪТ: Може ли да ме свържете с Мария Бонева.

БОНЕВА: Ало.

МЪЖЪТ: Мария...

БОНЕВА: Кажу.

МЪЖЪТ: Исках да ти кажа... Можеш ли утре да дойдеш?

БОНЕВА: Какво?! Не чу добре.

МЪЖЪТ: Може ли утре да си дойдеш.

БОНЕВА: Защо?

МЪЖЪТ: Имам нужда от теб.

БОНЕВА: Не може да бъде... Случило ли се е нещо?

МЪЖЪТ: Да. Случи се.

БОНЕВА: Лошо ли?

МЪЖЪТ: Хубаво.

БОНЕВА: Ще ми кажеш ли какво?

МЪЖЪТ: Не мога по телефона.

БОНЕВА: Пиян ли си?

МЪЖЪТ: Не.

БОНЕВА: Какво ти има?

МЪЖЪТ: Ще дойдеш ли?

БОНЕВА: Преди малко си резервирах билет.

МЪЖЪТ: За кога?

БОНЕВА: За тази сутрин в 6 и 30... С автобуса.

МЪЖЪТ: Кога пристига?

БОНЕВА: Няма нужда да ме чакаш. Ще си взема такси... Ти защо не спиш?

МЪЖЪТ: А ти?

БОНЕВА: Трябва да се събудя в 5. Не смея да взема приспивателно.

МЪЖЪТ: Сложи слушалката на възглавницата.

БОНЕВА: Като едно време?

МЪЖЪТ: Като едно време.

БОНЕВА: Хайде... затвори.

МЪЖЪТ: Затвори първо ти.

БОНЕВА: Добре... Лека нощ.

МЪЖЪТ: Защо не затваряш?

БОНЕВА: Ами ти?

МЪЖЪТ: Добре. Затварям.

БОНЕВА: И аз.

Пиукане.

Мъжът набира трицифрен номер.

МЪЖЪТ: Бърза помощ ли е?

ГЛАС: Бърза помощ. Кажете...

Сигнал на линейка.

2.

На другия ден... Звъни се. Никой не отваря.

В апартамента влиза Мария Бонева. Остава голяма пътна чанта на пода. Оглежда хола. Открива полупразната бутилка с уиски и двете чаши. Одеядлото. Разхвърляния диван. Взема телефона, набира номер.

БОНЕВА: Пепа, здравей... Иван в офиса ли е?... Къде е?... Не е ли звънял досега? Интересна работа, къде може да е? Моля те, като дойде, веднага да ми звънне вкъщи... Каква сделка? В Пазарджик? Мислиш, че е в Пазарджик? Колата е долу... С другата кола?... Не, не се тревожа, но спешно ми трябва. Не е оставил никаква бележка... Снощи говорихме – нищо такова не ми е казал... От Варна, да. Току-що пристигам. Ти откъде знаеш?... Значи той ти е казал?... Извинявай, случайно да си му била на гости?... За снощи става дума. Не, нищо не казвам, просто питам... Значи от вчера след обяд не си го виждала... Не, бе, нищо не казвам, чудя се къде може да е... Можеш ли да провериш дали другата кола е в гаража... Ще почакам...

Бонева сваля палтото си, събува обувките.

В гаража е... Значи Пазарджик отпада... Добре, чао... Не се тревожа, бе, но трябваше да го видя. Имахме уговорка. Добре... Разчитам на тебе... Чао. Лек ден и късмет.

Бонева сгъва одеялото и открива дълъг женски косъм.

Разглежда го. Отива в банята. Връща се силно развълнувана. Грабва телефона.

БОНЕВА: Николай, аз съм... Върнах се... Не, остави сега, не ми е до това... Иван го няма вкъщи. Адски съм уплашена. Снощи тук е имало жена... Не, това няма значение, ти знаеш. Обаче... открих в банята ризата му. Разкъсана на две. И цялата в кръв... Да, в кръв. Много кръв... Каква дефлорация, не ставай циничен! Той с малолетни не се занимава... Не, бе, все ми е тая, ти знаеш, обаче... не се е мяркал изобщо в офиса... Снощи говорихме по телефона. Късно – след 12. Да, аз му се обадох, какво значение има... На теб не съм звъняла, защото разговорите минават през рецепцията. В хотела веднага ме познаха... Ами, върнах се. Взех автобуса в 6 часа... Нещо ми стана и се върнах... Не, остави сега, не ми е до това. Обичам те, разбира се, обаче... Николай, ще ти се разсърдя... И без това съм толкова обърквана... Ами, ако се е самоубил... Не, не са глупости, снощи беше един такъв, особен... Знаеш, че не обичам да говориш така за него... Държиш се лошо, неприятно ми е да те слушам... Нямах право да ми говориш така. Отвратителен си... Не се обиждай, но в момента не съм на себе си... В никакъв случай. Абсолютно ми е невъзможно да дойда.

Изобщо не ми е до това, разбери ме... Хайде, добричкият ми, не се цупи. Утре ще ти се обадя. Целувам те. (Затваря.)

Бонева трескаво набира нов номер.

БОНЕВА: Ало, справки... Може ли да ми дадете номератора на „Пирогов“... Да, благодаря.

Звъни се на вратата. Бонева изтичва, отваря. В коридора стои мъж с кожено яке.

БОНЕВА: Какво обичате?

НЕПОЗНАТИЯТ: Господин Иван Бонев?

БОНЕВА: Няма го вкъщи.

НЕПОЗНАТИЯТ: Имахме среща в 3 часа. Съжалявам.

БОНЕВА: Кога се уговорихте?

НЕПОЗНАТИЯТ: Днес на обяд.

БОНЕВА: Днес? В колко часа?

НЕПОЗНАТИЯТ: В 12 и 30.

БОНЕВА: Лично ли го видяхте?

НЕПОЗНАТИЯТ: Не, по телефона. Вероятно нещо му се е случило.

БОНЕВА: Вие да не сте от Пазарджик?

НЕПОЗНАТИЯТ: От Пазарджик, да.

БОНЕВА: Сега е 3 и 10.

НЕПОЗНАТИЯТ: Закъснях малко. С колата съм – докато се оправя в София. Големи задръствания.

БОНЕВА: Извинете, когато се чухте, той...

НЕПОЗНАТИЯТ: Не ви разбрах?

БОНЕВА: От офиса ли се обади?

НЕПОЗНАТИЯТ: Това не знам.

БОНЕВА: Но Ви определи среща тук?

НЕПОЗНАТИЯТ: Да... Даде ми този адрес... Аз ще го почакам отвън.

БОНЕВА: Не, моля Ви се, влезте... Аз току-що пристигам и е малко разхвърляно... Заповядайте.

НЕПОЗНАТИЯТ: Много сте любезна...

Влизат в хола.

НЕПОЗНАТИЯТ: Веднага Ви познах.

БОНЕВА: Така ли?

НЕПОЗНАТИЯТ: Цяла България Ви познава.

БОНЕВА: Преувеличавате.

НЕПОЗНАТИЯТ: Може ли един автограф?... Сигурно е доста нахално?

БОНЕВА: Не, защо... Къде да се подпиша?

НЕПОЗНАТИЯТ: Няма ли снимка?

БОНЕВА: Не смятам, че съм някаква звезда.

НЕПОЗНАТИЯТ: А визитка?

БОНЕВА: Момент... Вие как се казвате?

НЕПОЗНАТИЯТ: Не смея да искам поименно. Просто се подпишете.

БОНЕВА: Все пак.

НЕПОЗНАТИЯТ: Ще бъда много щастлив, ако напишете: „На Валентин”.

БОНЕВА: Заповядайте.

НЕПОЗНАТИЯТ: Много Ви благодаря.

БОНЕВА: Извинете, трябва да се обадя по телефона.

НЕПОЗНАТИЯТ: Моля Ви се. Ако трябва да изляза?

БОНЕВА: Не, ще звънна от деривата... Малко уиски? Нямам кафе.

НЕПОЗНАТИЯТ: Съвсем мъничко.

Бонева му налива уиски от познатото шише. Излиза от хола. Непознатият стои неподвижен няколко секунди, после става и вдига слушалката. Слуша напрегнато. Бързо оставя слушалката и сядна на мястото си. Бонева влиза. Мълчи и го гледа в упор.

НЕПОЗНАТИЯТ: Проблеми ли имате?

БОНЕВА: Не, нищо особено.

НЕПОЗНАТИЯТ: Изпивам си уискито и тръгвам.

БОНЕВА: Кой сте Вие?

НЕПОЗНАТИЯТ: В какъв смисъл?

БОНЕВА: Защо подслушвате?

НЕПОЗНАТИЯТ: Аз!?

БОНЕВА: Не се правете на луд. Защо вдигнахте слушалката?

НЕПОЗНАТИЯТ: Признавам... Не беше красиво от моя страна.

БОНЕВА: Вървете си.

НЕПОЗНАТИЯТ: Нали Ви казах, изпивам си уискито и тръгвам.

БОНЕВА: Веднага си вървете.

НЕПОЗНАТИЯТ: Имаме време. Мъжът Ви е още в „Пирогов”, нали? Или вече са го изписали?

БОНЕВА: Мъжът ми всеки момент ще се върне.

НЕПОЗНАТИЯТ: В такъв случай, налейте ми още малко. Ще го изчакам.

БОНЕВА: Изчакайте го въвн!

НЕПОЗНАТИЯТ: По-спокойно, мадам, по-спокойно... Ако ме нервирате, мога да превъртя и ще стане лошо.

БОНЕВА (*силно уплашена*): Не, аз не Ви гоня... Но нали разбирате... идвам от път, трябва да се изкъпя... да се преоблека.

НЕПОЗНАТИЯТ: Не се притеснявайте. Аз няма да Ви преча. Хайде, почвайте!

БОНЕВА: Но моля Ви... Добре, ще отида в другата стая.

НЕПОЗНАТИЯТ: Не! Тук.

БОНЕВА: Не Ви разбрах.

НЕПОЗНАТИЯТ: Тук, тук!

БОНЕВА: Какво искате да кажете.

НЕПОЗНАТИЯТ: Много добре разбираш какво искам да кажа. Събличай се!

БОНЕВА: Все пак ще ми обясните ли... Имам чувството, че това е... Нали не говорите сериозно...

НЕПОЗНАТИЯТ: Събличай се! (*Изважда пистолет и го слага на масичката пред себе си.*)

БОНЕВА (*парализирана*): Много Ви се моля, недейте... Много Ви моля... (*Разплаква се.*) Ох, майчице... лошо ми е.

НЕПОЗНАТИЯТ: Не съм свикнал да повтарям.

БОНЕВА: Добре, добре... Ей сега... Позволете ми да отида до банята (*отстъпва заднеишком*).

НЕПОЗНАТИЯТ (*шибва ѝ шамар*): Курво мръсна! Ще ми платиш ти за твоя курвар – мъжът ти.

БОНЕВА (*обезумяла*): Само не ме убивайте... много Ви моля.

НЕПОЗНАТИЯТ: Лягай на масата.

БОНЕВА: Добре, добре... Но няма да мога, познавам се... Дайте ми възможност да се успокоя.

НЕПОЗНАТИЯТ: Стой така и не мърдай! Къде е мъжът ти?

БОНЕВА: Нали чухте. В „Пирогов”. Изписват го.

НЕПОЗНАТИЯТ (*разкопчава блузата ѝ*): Снощи не успях, но днеска ще го довърша. Ама първо тебе. Тъкано ще му го върна.

БОНЕВА: Оставете ме, аз сама... Мога ли да се изправя...

НЕПОЗНАТИЯТ: Не мърдай!

БОНЕВА: Какво Ви е направил мъжът ми?

НЕПОЗНАТИЯТ: Изнасили сестра ми... Ти знаеш ли какво момиче е сестра ми! Ти знаеш ли, че сестра ми е всичко за мене! Ти знаеш ли, че аз заради сестра си мамицата ви ще разгоня...

БОНЕВА: Да, да, разбирам Ви... Но защо мислите, че е той. Аз го познавам – това не е в неговия стил. Вие нещо грешите... Моля Ви... тук има някакво недоразумение.

НЕПОЗНАТИЯТ: Защо е в „Пирогов” тогава, а! Как мислиш! Защо е в „Пирогов”? Защото снощи го гръмнах, ама не съм го улучил както трябва. Е, сега ще го дочакам. Ама първо ще оправя тебе (*нахвърля се върху нея*).

БОНЕВА (*крещи*): Не... Не... Оставете ме...

НЕПОЗНАТИЯТ (*отдръпва се*): Одра ме, курво! Какво се лигавя аз с тебе!

На вратата се звъни.

А, ето го!... Сега ще му отворим. Ако станеш от масата, ще го застрелям, затова не те съветвам да шаваш.

Непознатият отваря. На вратата е Николай. Двамата мълчат и се гледат. Непознатият дава знак с пистолета и Николай влиза. Бонева лежи на масата.

НИКОЛАЙ: Извинете... аз вероятно съм сбъркал...

НЕПОЗНАТИЯТ: Какво си сбъркал?

НИКОЛАЙ: Ами... сигурно погрешно съм позвънил. Вероятно горния етаж...

НЕПОЗНАТИЯТ: Няма значение. Щом вече си влязъл, значи ще помагаш.

НИКОЛАЙ: Не Ви разбирам... Аз бързам. Имам спешна работа.

НЕПОЗНАТИЯТ: Работата ще почака.

НИКОЛАЙ: Ама разберете... аз нямам нищо общо.

НЕПОЗНАТИЯТ: Толкова по-добре... Хвани й ръцете.

НИКОЛАЙ: Не, аз наистина бързам... Ако се страхувате да ме пуснете... аз Ви се заклевам... направо Ви давам гаранция, че на никого няма да кажа... Честна дума.

НЕПОЗНАТИЯТ: Дръж й ръцете, казах!

НИКОЛАЙ: Добре... Само, че... Тя... мисля, че тя не е в съзнание.

НЕПОЗНАТИЯТ: Мадам!

Бонева се свива на масата и се разплаква. Плаче тихо, на пресекулки.

НИКОЛАЙ: Какво Ви е направила тази жена?

НЕПОЗНАТИЯТ: На женски номера не се хващам... Дръж й ръцете!

НИКОЛАЙ: Добре, добре... *(отива зад Бонева)* Госпожо, дайте си ръцете.

Бонева стои неподвижна.

НЕПОЗНАТИЯТ: Хайде, какво чакаш, мухльо. Хвани я!

НИКОЛАЙ: Разберете, госпожо, няма начин...

Посяга да я хване. Бонева се отскубва и хуква към вратата. Непознатият я спъва с крак и тя пада.

НЕПОЗНАТИЯТ: Сложи я на масата!

Николай се навежда над Бонева.

БОНЕВА (в упор): Подлец!

НЕПОЗНАТИЯТ: Познаваш ли го?

БОНЕВА: Познавам го.

НЕПОЗНАТИЯТ: Интересно!... Започва да става много интересно!
Кой е той?

БОНЕВА: Любовникът ми.

НИКОЛАЙ: Защо лъжете... Каква е тази игра?

НЕПОЗНАТИЯТ: Лъжеш ли?

БОНЕВА: Не лъжа... Много Ви моля, пуснете го да си върви.

НЕПОЗНАТИЯТ: Виждаш ли, бе, ей! Мухльо! Виждаш ли какво благородство!

НИКОЛАЙ: Аз исках да ѝ помогна... Сега, нали разбирате, как мога аз... срещу изваден пистолет... Освен това, господине, аз наистина бързам... Имам важна среща... Ако трябва... аз имам в себе си 200 долара... Мога да донеса още... Колкото кажете... Не знам точно какво Ви е направила... Просто идвам и се озовавам в такава необичайна ситуация... Всъщност за какво става дума?

НЕПОЗНАТИЯТ: Отдавна ли я чукаш?

НИКОЛАЙ: Ама, сега...

НЕПОЗНАТИЯТ: Питам отдавна ли я чукаш?

НИКОЛАЙ: Няма и два месеца... Ама ей така, епизодично... Аз съм семеен, все пак... Без никакви ангажименти. Иначе съм архитект... Работим и на частно. Колектив сме... Ако стане нужда, няма проблеми. Ето, ще Ви дам визитката си... Винаги може да разчитате. И не се притеснявайте – няма да кажа на никого. Имате ми адреса. Телефон... Така, че Вие или някой от Вашите винаги може да ме намери.

НЕПОЗНАТИЯТ: Кои „нашите“?

НИКОЛАЙ: Предполагам... допускам искам да кажа... че сте... как да се изразя.

НЕПОЗНАТИЯТ: Мафия?

НИКОЛАЙ: Не, какво говорите... Изглеждате ми на служител в охранителна фирма.

БОНЕВА: Престани да се унижаваш!

НЕПОЗНАТИЯТ: Госпожо, с Вас още не съм свършил!

НИКОЛАЙ: Няма ли начин да се разберем по мъжки... Предполагам, че става дума за някаква сума. Мъжът ѝ вероятно нещо Ви дължи...

НЕПОЗНАТИЯТ: Дължи ми.

НИКОЛАЙ: Много ли?

НЕПОЗНАТИЯТ: Много.

НИКОЛАЙ: В такъв случай аз... Той явно е некоректен партньор. Но аз... макар, че нямам нищо общо, мога да авансирам. Мария, ти колко имаш в себе си?

НЕПОЗНАТИЯТ: Мадам?

БОНЕВА: Колко искате?

НЕПОЗНАТИЯТ: 10 хиляди долара.

БОНЕВА: В какъв срок?

НЕПОЗНАТИЯТ: Веднага.

БОНЕВА: Не бих могла... Трябва да ги събера от заеми. Мога ли да се обадя по телефона?

НЕПОЗНАТИЯТ: Без излишни приказки. Вади бижутата!

БОНЕВА: Не помня къде съм ги оставила.

НЕПОЗНАТИЯТ: В черния шкаф, лявото чекмедже. В седефена кутийка... И всички налични пари на масата. Бързо, бързо!

БОНЕВА: Шкафът е в другата стая.

НЕПОЗНАТИЯТ: Донеси ги!

Бонева влиза в другата стая. Непознатият е сложил крак на вратата и я наблюдава, като не изпуска от поглед Николай. Николай изважда от куфарчето пачки с пари. Рови из портфейла си и вади други банкноти.

НИКОЛАЙ: Оказва се, че са към 500... Ако се наложи за още... имате ми визитката.

Бонева влиза в хола с бижутата. Бърка в чантата, трескаво изважда от тоалетна чантичка снопче пари.

НЕПОЗНАТИЯТ: Колко е всичко?

БОНЕВА: Към 120 долара – взех си заплатата и хонорарите от телевизията.

НЕПОЗНАТИЯТ: Интересно! Много интересно! Такъв богат мъж, с две коли плюс BMW. Милионер! Плаща по 300 долара на курва! А жена му – заминава за Златни пясъци само със 120... Къде му е касата?

БОНЕВА: Той няма каса. Касата е в офиса.

НЕПОЗНАТИЯТ: Къде крие парите?

БОНЕВА: Не знам.

НЕПОЗНАТИЯТ: Как не знаеш!

БОНЕВА: От известно време... всеки... си живее отделно. Не му искам никакви пари. Пред развод сме.

НИКОЛАЙ: Аз нямам нищо общо с това, нали разбирате. Но въпреки това съм готов да участвам.

НЕПОЗНАТИЯТ: Чудесно! Ще участваш. Дръж я!

НИКОЛАЙ: Ама, нали...

НЕПОЗНАТИЯТ (*насъсква го като куче*): Дръж я! Дръж!

Николай тръгва към Бонева.

БОНЕВА: Да не си посмял!

НЕПОЗНАТИЯТ: Дръж! Дръж! (*в яростно изстъпление*) Ха сега я гътни на масата.

Николай също озверява от съпротивата на Бонева.

НИКОЛАЙ: Какво съм виновен аз, а! Какво съм виновен!... Ти ме забърка в тази каша!

БОНЕВА: Мръсник!... Махай се! Плужек! Гади ми се от тебе!

НИКОЛАЙ: Какво съм виновен аз! Трай сега! Какво съм виновен!

НЕПОЗНАТИЯТ: Дръж й ръцете! Здраво дръж! Ти нямаш ли сила, бе мухльо!

БОНЕВА (*престава да се съпротивлява*): Лошо ми е... Задушавам се... Пусни ми ръцете, няма да мърдам. Обещавам... Честна дума.

Николай продължава да я държи. Непознатият разтваря краката ѝ, намества се, посяга към ципа на панталона си и неочаквано избухва в смях.

НЕПОЗНАТИЯТ: Да, ама тук няма никой! Може ли някой от вас да ми каже защо сме клюмнали така. Ха сега, де! Ами много просто. Защото бате ви Вальо хич не си пада по жени! А край бате ви Вальо – жени с лопата да ги ринеш. Бате ви Вальо жени купува, жени продава и точно затова пред жени ни приема, ни предава... Малка гавричка! Много обичам да гледам, ама много обичам да наблюдавам, ама много внимателно да наблюдавам очичките на околните човечета. Как пред бате им Вальо им избива подличкият страх. Къде им избива? В очичките. Първо се разширяват зениците. После се овлажняват. И после стават едни такива, обичливи, обичливи. „Молим ти се, бате Вальо, ти си много добър, и ние много те обичаме. Само не ни прави нищо лошо!” И бате ви Вальо нали си е добър по душа...

Вратата на хола се отваря и влиза Иван Бонев.

НЕПОЗНАТИЯТ: Я! Мой човек! Ние пак се срещнахме с тебе, бе. Не се обръщай назад, на тебе говоря... Ха сега вдигни лапите. Вдигай, вдигай, вдигай! Ха така... Сега ти тази ютия нали я виждаш? Виждаш я. Тези двамката нали ги виждаш? Виждаш ги. Да ти ги представя. Госпожа Мария Бонева и... как Ви беше името господине... Ама няма да мълчим сега. Хич не обичам да повтарям.

НИКОЛАЙ: Пантелеев.

НЕПОЗНАТИЯТ: Името, името!

НИКОЛАЙ (*с пресъхнало гърло*): Ни-колай.

НЕПОЗНАТИЯТ: Та този Николай за твое сведение не само, че чука жена ти, ами ми помага и аз да я чукам.

МЪЖЪТ: Какво искаш?

НЕПОЗНАТИЯТ: Засега десет хиляди – зелени.

МЪЖЪТ: Къде е малката?

НЕПОЗНАТИЯТ: На сигурно място.

МЪЖЪТ: Къде?

НЕПОЗНАТИЯТ: В манастир.

МЪЖЪТ (*сваля ръцете си*): Дай ютията... Дай, дай!

НЕПОЗНАТИЯТ: Внимавай! Ще превъртя и не знам дали ме разбираш.

МЪЖЪТ (*тръгва към него, личи, че накуцва*).

НЕПОЗНАТИЯТ: Махни се, бе!... Махни се ти казвам! Снощи не успях, днес ще те довърша!

МЪЖЪТ: Остави желязото на масата! Бързо! Защото ще превъртя и аз!

НЕПОЗНАТИЯТ: Добре, бе... Добре, бе човек... Какво толкова е станало?... Добре, де! Чухме! Но при едно условие!

МЪЖЪТ: Без условия!

НЕПОЗНАТИЯТ: Оставям го и си тръгвам... И нито сме се виждали, нито сме се чували... Ясно!

МЪЖЪТ (*кима с глава*).

НЕПОЗНАТИЯТ (*оставя пистолета*): Мъжка дума!

МЪЖЪТ (*взема пистолета*): Ако я докоснеш с пръст, ще те намеря и ще те пречукам. Нали знаеш?

НЕПОЗНАТИЯТ: Бъди спокоен. Уволних я! Край на предаването!

МЪЖЪТ: Хайде сега, измитай се по най-бързата процедура!

Николай отива при Непознатия.

НИКОЛАЙ: Дай ми визитката!

НЕПОЗНАТИЯТ: Моля заповядайте!

НИКОЛАЙ (*удря го в корема*): Педераст!

НЕПОЗНАТИЯТ: Мухльо!... Отключено ли е?... Чао!

Непознатият излиза. Тишина. Тримата стоят прави и неподвижни.

НИКОЛАЙ: Аз дължа едно обяснение... Сега... Вие, естествено разбирате, че всичко, което този... тип изтърси тук за мен и жена Ви е лъжа... Нагла лъжа!... И нормално е да се запитате какво правя тогава тук... Просто Мария ми се обади по телефона... Беше много развълнувана... бих казал, уплашена. Намерила някаква Ваша риза в банята, цялата в кръв. И аз изхвъркнах. Имах спешна работа, отложих я за малко... Сега си тръгвам, защото бързам, но при друг случай... Впрочем да се запознаем. Николай Пантелеев. Архитект съм. Ето ми визитката... Впрочем, с жена Ви се запознахме... ако сте гледали едно нейно предаване за съвременната

архитектура... Тя засне един наш обект, после ме покани в студиото... И това е... Естествено, идва резонният въпрос... впрочем... точно така – защо именно на мене се е обадила след като е открила ризата Ви... Отговорът е много прост... Ами, защото веднъж стана дума, че имам съученик, приятел от детинство, и който е голям шеф в полицията. Търсих го по телефона – няма го... Сега, нали знаете, в полицията има големи проблеми – уволнения, назначения и прочее. А престъпността расте. Последните статистически данни показват, че в София всеки ден стават по 2 убийства и 7 изнасилвания. Да не говорим за кражбите... Да не говорим за рекета... Каква стана тя! Каква я мислехме, какво излезе. Хората се разочароваха от демокрацията. Демокрацията отприщи злото у човека. Най-тъмните страни от характера му. А човешкият характер е непознаваем, нали разбирате... Ето този престъпник... Звъня и той отваря с пистолет в ръка... Опитах с добро – не става... А Мария в несвяст... Представяте ли си какъв шок!... Добре, че носех пари – хонорар за един проект, част от хонорара по-точно... Мария извади бижутата... Впрочем, той вероятно е идвал у Вас и друг път, защото знаеше точното им местонахождение. В черния шкаф, лявото чекмедже, седефената кутийка. Така се изрази. Това може да послужи на полицията... Ако разрешите, аз мога да се обадя на моя съученик и ще го хванат. Нарече себе си бате Вальо... Пистолетът има отпечатъци... Аз направо Ви се възхитих. Какъв кураж! Какво самообладание! Аз лично не бих могъл... Мария много ми е говорила за Вас, но аз Ви познавам и от преди... От филмите. Бяхте страхотен артист... Налага се да си тръгвам, иначе бих останал да пийнем по глътка след преживяното... Ще го помня цял живот. Гледал съм го по филми, чел съм го в криминални романи, но никога не съм предполагал, че може да ми се случи... Ей така, живеем си като в мъгла... Около нас убийства, престъпления, а ние живеем с илюзията, че на нас не може да се случи... Сега... аз наистина тръгвам (*суети се, отива при парите*). Моите бяха около 500 долара. Те, всъщност не са мои, а на проектантския колектив, иначе не бих... може утре, вдругиден... Мария, твоите бяха 120, нали?... Малко тъпо се получава... направо ми е неудобно, но Вие сте бизнесмен и разбирате... Всъщност, слава Богу, че нищо сериозно не се случи... като чух за ризата Ви, много се изненадах и тръгнах без да мисля... Все пак Мария е човек, който заслужава да ѝ се помогне в такъв един момент... Разбрах, че този тип е стрелял снощи по Вас... Не е сериозно, надявам се... В крайна сметка да се обадя ли в полицията или имате някакви съображения?... За „малката”, както се изразихте. Приятелка на дъщеря Ви, вероятно... Мария много се тревожеше, че дъщеря Ви е в Америка, а то – там се оказва, че е по-безопасно оттук... Наркомания... Спин вече се появи...

БОНЕВА: Върви си!

Николай се изнизва мълчаливо.

Пауза.

БОНЕВА: Как си?

МЪЖЪТ: А ти?

БОНЕВА: Зле.

МЪЖЪТ: Как пътува?

БОНЕВА: Нормално.

МЪЖЪТ: Не успях да те посрещна на автогарата.

БОНЕВА: Знам. Изписали са те в 3 и 10... Къде си ранен?

МЪЖЪТ: Дребна работа. За четири дена ще зарасне.

БОНЕВА: Сложиха ли ти инжекция против тетанус?

МЪЖЪТ: Да... Трябваше да остана два дена под наблюдение, но нямаха легла, слава Богу, и ме пуснаха.

БОНЕВА: Искаш ли да си полегнеш?

МЪЖЪТ: Не... Само ще седна. Не бивало да стоя прав дълго време.

БОНЕВА: Ще ме целунеш ли?

МЪЖЪТ: Не.

БОНЕВА: Защо?

МЪЖЪТ: Не знам. Не ми се иска.

БОНЕВА: Както желаяш... Гладен ли си? Има ли нещо в хладилника?

МЪЖЪТ: Малко кашкавал... И двете пилета във фризера.

БОНЕВА: Е, как я кара тук сам?

МЪЖЪТ: Средна хубост.

БОНЕВА: Ще си извадя дрехите, ужасно са измачкани.

МЪЖЪТ: Извади ги.

БОНЕВА: И защо не искаш да ме целунеш?

МЪЖЪТ: Не знам.

БОНЕВА: Разбра, че това е той, нали?

МЪЖЪТ: Разбрах.

БОНЕВА: Знаеш, че съм спала с него, нали?

МЪЖЪТ: Знам.

БОНЕВА: И то неведнъж?

МЪЖЪТ: Естествено.

БОНЕВА: По разни квартири на негови приятели.

МЪЖЪТ: Отчет ли ще ми даваш?

БОНЕВА: Страхуваш се да не поискам от тебе същото? Бъди спокоен, няма да те питам.

МЪЖЪТ: Не ме питай.

БОНЕВА: И как ще я караме оттук нататък?

МЪЖЪТ: Както кажеш.

БОНЕВА: Виж какво... Не се прави на мъченик. Знам ги твоите номера.

МЪЖЪТ: И аз твоите.

БОНЕВА: Изплю ли камъчето най-последно!

МЪЖЪТ: Изплюх го.

БОНЕВА: Не съм мислила, че можеш да стигнеш до там.

МЪЖЪТ: До къде?

БОНЕВА: Да се чукаш с малолетни курвета.

МЪЖЪТ: Много е вълнуващо, ще знаеш.

БОНЕВА: Вълнувай се, но само не тук... Не на този диван и не с това одеяло.

МЪЖЪТ: Ще го имам предвид. Ще търся квартири на приятели.

БОНЕВА: Защо стана така, ще ми кажеш ли? Какво се получи?

МЪЖЪТ: Какво се получи?

БОНЕВА: От най-близкият ми човек, ти стана най-големият ми враг. Сякаш тези 20 години не са съществували. Ега ти абсурдите на живота.

МЪЖЪТ: Да разчитаме тогава на другия живот.

БОНЕВА: Ще ме целунеш ли?

МЪЖЪТ: Не.

БОНЕВА: Защо?

МЪЖЪТ: Не знам. Не мога да се докосна до тебе. Поне днес.

БОНЕВА: А аз как мога?

МЪЖЪТ: Ти си жена.

БОНЕВА: Аз съм свикнала, да. Цял живот си затварям очите.

МЪЖЪТ: Е, чак цял живот.

БОНЕВА: И сега, когато веднъж само се претраших... ти не можеш да го преглътнеш. Питаш ли ме как ми е било през всичките тези години.

МЪЖЪТ: Не те питам.

БОНЕВА: Не ме питаш, естествено. Ти никога за нищо не ме питаш. Сам си решаваш всичко. И като напусна театъра. И като напусна киното. И като се залови с бизнеса. И като ме поканиха в телевизията. И като прати Милена в Америка. И като се ояде и увълчи. И нищо не остана от тебе – оня, готиния, непукиста. Пияча. Сваляча... Но не слагача. Не нагаждача.

МЪЖЪТ: Не покупко-продавача.

БОНЕВА: Именно.

МЪЖЪТ: И сега какво?

БОНЕВА: Ти ще кажеш.

МЪЖЪТ: Ами тя работата ясна. Какво излезе в крайна сметка. Той – чукача, аз – рогача.

БОНЕВА: Ти наистина ли не разбираш, или се правиш, че не разбираш?

МЪЖЪТ: Не разбирам.

БОНЕВА: Не разбираш?

МЪЖЪТ: Не разбирам.

БОНЕВА: Не разбираш, че те обичам, така ли?

МЪЖЪТ: Не.

БОНЕВА: Не разбираш, че цял живот се боря с тази лепкава любов и не мога да я отлепя от себе си.

МЪЖЪТ: Това за лепкавата любов го разбирам.

БОНЕВА: Тогава знай, че не мога повече.

МЪЖЪТ: Знам.

БОНЕВА: Само не си мисли, че ще отида при него... Той не съществува. Не е съществувал изобщо.

МЪЖЪТ: Така като го гледам – твой човек. Готин, непукист, пияч, сваляч.

БОНЕВА: Престани да се гавриш. Имай малко мярка все пак... Ти знаеш ли какво преживях заради твоите перверзии... Все ти е тая, че можеха да ме убият, нали? Че можеха да ме изнасят. И този подлец му помагаше. Виж ми ръцете – целите в синини... Ти изобщо имаш ли си понятие какво преживях.

Пауза.

МЪЖЪТ: Ела!

БОНЕВА: Защо?

МЪЖЪТ: Ела за малко.

БОНЕВА: Не искам.

МЪЖЪТ: Както искаш.

БОНЕВА: Снощи спях със слушалката до възглавницата.

МЪЖЪТ: В „Пирогов” нямаше слушалка.

БОНЕВА: Не ми е лесно, да знаеш, но май трябва да се разделим.

МЪЖЪТ: И аз така мисля.

БОНЕВА: Мислиш го?

МЪЖЪТ: Мисля го.

БОНЕВА: Сто пъти съм го прехвърляла в главата си... И само като си представя – съд, дела, имуществени делби, глупости...

МЪЖЪТ: Ако е това, не се притеснявай... Ще се изнася.

БОНЕВА: Да, разбира се. Ти си милионер. И благороден при това. Знаем, че няма да имаш никакви финансови проблеми до края на живота си.

МЪЖЪТ: Няма да имам. Нито ти, нито Милена.

БОНЕВА: Предлагаш ми развод, така ли?

МЪЖЪТ: Нали ти го предложи.

БОНЕВА: Стар номер. Знаем, че винаги парсата остава у мене... Добре, аз го предложих... Ще ме целунеш ли?

МЪЖЪТ: Сега пък на мене не ми се иска.

БОНЕВА: Отвратителни сме, нали?

МЪЖЪТ: Отвратителни сме.

БОНЕВА: Никога не говорим това, което мислим. Все на пук. Все обратното... Аз излизам.

МЪЖЪТ: Добре.

БОНЕВА: Отивам до телевизията.

МЪЖЪТ: Не ми обяснявай.

БОНЕВА: Ще си прекратя отпуската. Трябва да готвя предаване за наркоманията. Ти си лежи. Завий се с одеалото... Тя е руса, нали?

МЪЖЪТ: Руса е.

БОНЕВА: С дълга коса?

МЪЖЪТ: С дълга коса.

БОНЕВА: Влюбен ли си?

МЪЖЪТ: Да.

БОНЕВА: Безнадеждно?

МЪЖЪТ: Безнадеждно.

БОНЕВА: Съжалявам. Не мога да ти помогна... На всичкото отгоре аз пък взех, че се влюбих в тебе.

МЪЖЪТ: Кога?

БОНЕВА: Като тръгна срещу пистолета. Идеше ми да изкрещя и да скоча отгоре му, но си помислих, че може да се стресне и да гръмне... Ти беше направо друг човек.

МЪЖЪТ: Оня – готиния, непукиста?

БОНЕВА: Изкарах си акъла. Щях да умра.

МЪЖЪТ: Това съм го играл в „Произшествие край границата”. Епизода с шпионина.

БОНЕВА: Идиот. Все да развалиш всичко... Това одеяло ще го изхвърля.

МЪЖЪТ: Дай го на химическо чистене.

БОНЕВА: Не, ще го изхвърля... Кашкавала, казваш, е в хладилника. Да ти направя ли сандвичи, макар че бързам?

МЪЖЪТ: Няма нужда. Бързай да не закъснееш.

БОНЕВА: Може ли да взема колата?

МЪЖЪТ: Ключовете са в джоба на палтото.

БОНЕВА: Мерси. Ще се прибера към осем.

МЪЖЪТ: Не се притеснявай. Тук съм. Най-много да се обадя до офиса. Очертава се една изгодна сделка с Пазарджик.

БОНЕВА: Чао... Дай бузка!

МЪЖЪТ: Ето.

Бонева докосва устни до бузата му, спира за момент, той не реагира. Тръгва към вратата.

БОНЕВА: Бай, бай, котенце.

МЪЖЪТ: Бай, бай, душко.

Бонева излиза. Мъжът става от стола, взема внимателно одеалото, ляга на дивана, завива се.

На вратата се звъни.

Мъжът стои неподвижен.

Продължава да се звъни нервно и отчаяно. Мъжът става, отваря вратата. Там е Момичето. Лицето му е неузнаваемо.

Под окото – голяма синина.

МОМИЧЕТО: Мога ли да вляза?

МЪЖЪТ: Влез.

МОМИЧЕТО: Чаках до асансьора. Тя ме видя.

МЪЖЪТ: Няма значение.

МОМИЧЕТО: Ще се върне ли?

МЪЖЪТ: Няма да се върне.

МОМИЧЕТО: Аз те предадох, разбираш ли. Аз те предадох...

МЪЖЪТ: Би ли те?

МОМИЧЕТО: Казах му всичко, разбираш ли. Абсолютно всичко.

МЪЖЪТ (*целува я по окото*): Боли ли те?

МОМИЧЕТО: Малко... А тебе боли ли те?

МЪЖЪТ: Малко.

МОМИЧЕТО: Искам да дойда при тебе. Не мога да живея без тебе, разбираш ли?

МЪЖЪТ: Разбирам.

МОМИЧЕТО (*едва сега става ясно, че е доста пияна*): Искам да се любим... Хайде, люби ме, люби ме (*прегръща го*)!

МЪЖЪТ (*стъписан*): Успокой се. Полегни малко. Ще те завия.

МОМИЧЕТО: А-а, не така. Само не така. Аз баща си имам. Нямам нужда от двама бащи.

МЪЖЪТ: Аз наистина мога да ти бъда баща.

МОМИЧЕТО: Не с този изтъркан лаф. Виж ми окото.

МЪЖЪТ: Дай да го целуна.

МОМИЧЕТО: Виж ми окото. Оттук параход минава ли?... Искаш ли да ме чукаш, или не искаш?

МЪЖЪТ: Такава не те искам.

МОМИЧЕТО: Знам, бе човек... Що се плашиш сега? Няма страшно, бе... То страшното мина... Бой, бой... този път по лицето, не по бъбреците... И аз... Много е богат клиентът, викам... Милионер е клиентът... Къде крие парите? Ще те убия, вика, ако не кажеш. Парите, викам, не знам къде ги крие, ама бижутата на жена му, на телевизионния журнал бижутата, са в черния шкаф, лявото чекмедже, в седефена кутийка... И ме заключи... И аз

претършувах квартирата му, намерих спринцовките... и после една бутилка водка... Ама мина ми, бе... Нищо ми няма.

МЪЖЪТ: Той няма повече да те закача.

МОМИЧЕТО: Гаранция-Франция?

МЪЖЪТ: Гаранция-Франция.

МОМИЧЕТО: Значи той повече няма да ме закача?

МЪЖЪТ: Няма.

МОМИЧЕТО: Ами ти?

МЪЖЪТ: Какво аз?

МОМИЧЕТО: И ти ли повече няма да ме закачаш?... Противна съм ти, нали?

МЪЖЪТ: Такава не те обичам.

МОМИЧЕТО: Каква? Дрогирана? Пияна?... Няма вече... Обещавам... Сега обичаш ли ме?

МЪЖЪТ: Виж какво... Ти не си адекватна. Имам много неща да ти кажа, но ти в момента не възприемаш... Легни сега тук, поспи един-два часа, после ще ти кажа.

МОМИЧЕТО: Когато стоях заключена, там на осмия етаж... си викам: Що ли не хвъркна през прозореца. Ама не съм сигурна дали ще преодолее гравитацията. Ами, ако падна долу? И си казвам – по-добре със спринцовката. Така се хвърчало по-сигурно... Ама аз, нали не съм опитвала друг път... не съм улучила дозата... А той иначе има много игли, ама втори път ме беше страх да се боцна и си викам – с водката. Водка и стаф – хубава комбинация. Обаче, здрав организъм!... И пристига той преди малко – жълт, зелен. Отключи ме и ми казва: Измитай се! Свободна си! Да не съм те видял повече! Бягай да му се покажеш, той те чака!... И аз право тук... Чакаше ли ме?

МЪЖЪТ: Не те чаках. Смятах аз да те потърся.

МОМИЧЕТО: Кога?

МЪЖЪТ: Утре. В други ден.

МОМИЧЕТО: Утре, в други ден. В другия живот?

МЪЖЪТ: Да. В другия живот.

МОМИЧЕТО: А в този живот?

МЪЖЪТ: Този живот го проиграхме.

МОМИЧЕТО: Ами, ако няма друг живот?

МЪЖЪТ: Има... Не може да няма.

МОМИЧЕТО: Щом казваш.

МЪЖЪТ: Хайде сега, легни и поспи. Аз трябва да изляза до офиса.

МОМИЧЕТО: До офиса?... О-фис. О-фис! О-о-о! Фис!... Какво означава думата О-офис?

МЪЖЪТ: Служебно помещение. Приемна на фирма.

МОМИЧЕТО: Фирма? Фир-ма! Фи-и-ир! Ма... Фи-и-ир!... Е-фи-ир!
Ефир! Ефир, ма!... Ефир две... Бонева води телевизионен журнал в Ефир
две... Две... Една... Две. Аз и Бонева – една, две.

МЪЖЪТ: Легни...

Слага я да легне. Тя покорно се подчинява. Завива я с одеалото.

Излиза...

Момичето се надига. Започва да си припява тихичко:

И когато пристигне внезапно нощта,
и когато пристигне,
една малка звезда ще откrexне врата
и на теб ще намигне...

Става бавно. Нежно сгъва одеалото.

Ще ти каже: „Здравей! Ето пак се видяхме,
ето пак се видяхме.
Цял ден път проживяхме, цял ден път извървахме,
но със теб се познахме.”

Влиза в банята. Излиза с мокро лице и коса. Носи свита на топка ризата.

Аз съм твойта звезда, аз съм твойта съдба,
аз съм твоята грешка.
Остави, забрави тази вечна борба
със лъжата човека...

Разстила ризата на масата. Взема кутийката с бижутата и ги изсипва върху нея. Прави
вързопче, връзва го на възел.

Че човек е грешен, и ножът е остър,
а хлябът е клисав.
Този кратък живот, в който всички сме гости
няма никакъв смисъл.

Залюлява вързопчето.

Нани-на, нани-на. В една друга страна
ще отидем с теб тайно.
Там блести светлина, там цари тишина,
всичко там е безкрайно...

Оставя внимателно вързопчето на дивана, върху одеалото...

И взема пистолета.

Нани-на, нани-на, подгъни колена,
дай ми да те завия.
Ти нали ме позна, аз съм твоята жена,
аз съм твоята черна магия.

Изстрел.

Момичето тупва на пода като простреляно врабче.